

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 82

Ple del Parlament

Sessió 40, primera reunió, dimarts 8 de novembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal (retirada) 302-00205/13	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Interpel·lació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona 300-00236/13	4
Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual 300-00238/13	11
Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions 300-00237/13	15
Interpel·lació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut 300-00235/13	23
Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista 300-00240/13	30
Interpel·lació al Govern sobre l'ús social del català 300-00243/13	37

* Denominació que adopta la legislatura actual a partir del 4 de juny de 2021, en compliment de la Resolució 9/XIII del Parlament de Catalunya, aprovada pel Ple en la sessió 7, del 2 de juny de 2021 (BOPC 50/13, del 04.06.2021).

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller de Territori, el conseller de Salut i la consellera de Cultura.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament).
3. Projecte de Llei de modificació de la Llei 18/2001, d'orientació agrària (tram. 200-00009/13). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 379, 10)
4. Proposició de llei d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals (tram. 202-00039/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 283, 80)
5. Designació d'un diputat interventor per al període pressupostari del 2022 (tram. 231-00002/13). Mesa Ampliada. Designació.
6. Interpel·lació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona (tram. 300-00236/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual (tram. 300-00238/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions (tram. 300-00237/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut (tram. 300-00235/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista (tram. 300-00240/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'ús social del català (tram. 300-00243/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional (tram. 300-00234/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd (tram. 300-00229/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques (tram. 300-00242/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les mesures del Departament d'Interior per a la protecció de les persones vulnerables en cas de desnonament (tram. 300-00239/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior (tram. 300-00241/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 302-00199/13). Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Debat i votació.
18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00201/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.
19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social (tram. 302-00203/13). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat (tram. 302-00204/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 (tram. 302-00200/13). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi (tram. 302-00202/13). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal (tram. 302-00205/13). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria (tram. 302-00206/13). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats, diputades.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, els recordo que la llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí a les nou del matí, tal com figura al primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal (retirada)

302-00205/13

Així mateix, els faig avinent que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat la moció subsegüent a la interpeHlació al Govern sobre el pla pilot per a una renda bàsica universal, corresponent al punt 23 de l'ordre del dia.

I també els comunico: per a la sessió plenària d'avui quatre diputats han delegat el seu vot. Aprofito també per felicitar el diputat Lucas Ferro per la seva recent paternitat. *(Aplaudiments.)* Les coses bones *(la vicepresidenta primera en funcions de presidenta riu)* s'han de celebrar.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

D'acord amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any hi ha un total de 1.891 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

InterpeHlació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona

300-00236/13

Comencem, doncs, pel punt sisè de l'ordre del dia, que és la interpeHlació al Govern sobre el planejament urbanístic al Camp de Tarragona, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller Fernández... En aquest Ple la CUP volem abordar, com diu el títol de la interpellació, el planejament urbanístic al Camp de Tarragona, concretament el planejament que afecta els terrenys del CRT, del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i de Salou.

Però permeti'ns, conseller, començar fent una crítica a la manera com s'ha volgut desplegar el planejament territorial a casa nostra, perquè, en comptes de donar prioritat a la llei de territori i urbanisme per tal de determinar a partir d'aquesta la política territorial al Principat, els governs de la Generalitat de les darreres legislatures el que han fet ha estat prioritzar precisament els plans directores urbanístics com a eina de planejament territorial arreu del país. I això, com molt bé va exposar el 2016 el nostre company Sergi Saladié, té conseqüències nefastes.

En primer lloc, es desvirtua el planejament territorial parcial aprovat i que tants anys va costar assolir. En segon lloc, es desvirtuen i es sobrepassen els plans d'ordenació urbanística municipal. En tercer lloc, es disminueixen els processos de participació ciutadana. I, per últim, es minimitza la tramitació ambiental.

En resum, aquesta aposta pels PDUs, en comptes de prioritzar la llei de territori i d'urbanisme, bàsicament el que ha fet és pervertir el procés de planejament i transgredir-lo per fer planejaments a la carta, gairebé sempre a favor dels interessos de les elits empresarials, consumint grans quantitats de sòl i promovent llocs de treball precaris. I precisament d'això és del que parlem, a això és al que ens referim quan parlem de la modificació del pla director urbanístic de l'àmbit del CRT de Vila-seca i Salou, el que ara coneixem com a «projecte Hard Rock». I és que fa anys que sentim a parlar d'aquest projecte amb el seu nom actual o com era conegut anteriorment, el BCN World.

I, de fet, ens hem de remuntar al setembre de 2012 per recordar el dia que el Govern de la Generalitat va presentar el projecte inicial: just abans, un dia abans que es fes públic que Eurovegas es decantava per Madrid, a les portes, a més a més, de les eleccions autonòmiques.

La presentació del BCN World, que algú podrà concloure que va ser fruit d'una competència amb Madrid per veure qui era la seu dels casinos, ens va agafar per sorpresa a les veïnes i els veïns del Camp de Tarragona. Es va fer amb absoluta manca d'informació i sense haver comptat amb cap mena de participació ciutadana. I de la nit al dia pràcticament vam saber que s'havia de construir als terrenys del CRT juntament a Port Aventura. L'anunci, això sí, va anar acompanyat de la promesa de la creació de prop de quaranta mil llocs de treball, la previsió d'assolir 10 milions de visitants l'any i la idea de poder-ho inaugurar el 2016, pensàvem *por aquel entonces*.

Els pares de la criatura, tinguem-ho clar, van ser el Govern de la Generalitat, en mans de l'extinta Convergència i Unió, amb el president Artur Mas al capdavant, La Caixa, propietària dels terrenys, i la promotora d'inversions Veremonte. I no és un detall menor recordar que el projecte va entrar en escena just el dia abans, com deia abans, que es descartés que el delta del Llobregat, doncs, seria la ubicació de l'Eurovegas.

Un parell d'anys més tard, la primavera del 2014, els vots de Convergència i Unió i PSC van permetre que al Parlament hi prosperés la rebaixa del cinquanta-cinc per cent al deu per cent dels impostos al joc dels casinos del complex, complint les demandes de Veremonte. En aquell moment, la CUP, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Unida, Els Verds i Esquerra Republicana, precisament, hi van votar en contra.

Poc després, Veremonte va abandonar el projecte en veure que no li sortien els números. Però lluny de posar hi punt i final, la Generalitat va passar a liderar-lo fins que va aconseguir que el 2017 el projecte l'apadrinés Hard Rock. Tant de bo la Generalitat s'esforcés tantíssim com ho va fer llavors en poder tirar endavant molts altres projectes que són molt més interessants per al conjunt del país.

Han passat molts anys des de llavors i, a dia d'avui, és més que evident que estem parlant d'un projecte fallit més propi de dècades que hem deixat enrere, en què la cultura del *pelotazo* estava a l'ordre del dia, i on la crisi climàtica semblava més una invenció dels hippies que no pas una altra cosa.

I diem que és un projecte fallit no només perquè els inversors o l'han abandonat o s'hi han sumat amb el compromís de la Generalitat de posar-hi a disposició l'erari públic, sinó perquè, fins i tot gràcies a la denúncia de GEPEC i Aturem BCN World, va veure tombat el seu pla director urbanístic el passat 2020, davant l'obvietat que en aquells terrenys on volien ubicar-hi casinos i hotels, doncs, hi ha una seriosa amenaça de risc químic. Del risc químic, també n'hauríem de parlar, però ho haurem de fer en un altre moment.

Per tant, hi insistim. Aquest és un projecte fallit, malgrat que, a dia d'avui, els grans grups polítics continuen defensant-lo contra tota lògica i sentit comú. I ens sorprèn que, sense anar més lluny, fa poques setmanes, la portaveu del Govern assegurés que el Hard Rock es faria o es farà, malgrat la contundència del recent informe desfavorable d'Acció Climàtica. I vostè mateix, conseller Fernández, pràcticament es va estrenar amb unes declaracions, doncs, defensant a capa i espasa aquest projecte.

No ens sorprèn, perquè aquesta ha estat la tònica general del seu partit polític des que va començar a formar part del Govern de la Generalitat les darreres legislatures, tot i que recordem que en el seu inici vostès hi eren contraris. El seu posicionament de defensa a ultrança de la construcció de casinos no ens sorprèn, diem, perquè no és nova.

Ara bé, que just l'endemà que la Plataforma Aturem el Hard Rock fes públic que aquest informe del Departament d'Acció Climàtica era desfavorable, el Govern defensés el Hard Rock de forma tan categòrica, és realment increïble, perquè el seu contingut era claríssim. El projecte no compleix els criteris mínims de sostenibilitat i protecció ambiental. I, a més a més, recollia que suposa un perjudici dels ecosistemes de la zona i que no garanteix que es prenguin les mesures suficients per compensar l'impacte ecològic que aquest tindrà.

Entre altres coses, l'informe destacava, doncs, tot un seguit de qüestions sobre la connectivitat que no es respecta entre els espais de Xarxa Natura 2000, la Sèquia Major i els Plans d'Albinyana, que no s'havia avaluat el cost ambiental de la mobilitat que generés el complex, i que les mesures compensatòries no estaven correctament planificades, ni s'especificava qui se'n faria càrrec ni en quina fase es durien a terme.

Per nosaltres, aquest informe és quedava curt perquè podria haver anat molt més enllà, donada la insostenibilitat del model econòmic en el que es fonamenta. Quan parlem del Hard Rock, el que se'ns posa sobre la taula és un model turístic basat en la precarietat laboral i en trinxar el territori, en aquest cas, el de la Costa Daurada. En un territori que depèn completament de l'aigua del Siurana i de l'Ebre i, a més a més, que depèn completament de l'energia que es produeix al sud de les comarques del Camp.

Per tant, parlem d'un projecte que clarament atempta contra el medi ambient, però que, a més a més, és nociu per a la salut pública, doncs, fomenta de forma clara la ludopatia. El passat mes de setembre, sense anar més lluny, el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya proposava eliminar l'excepció normativa que permet autoritzar fins a sis casinos més al nombre total que hi ha a Catalunya, i ho expressava amb un dictamen sobre la modificació del catàleg de jocs i apostes i dels reglaments de màquines recreatives i d'atzar, amb relació al fet que la norma limita el nombre de casinos de joc autoritzat a Catalunya a quatre, exclusivament, però que excepcionalment estableix que al centre recreatiu de Salou i Vila-seca es poden autoritzar fins a un màxim de sis més.

Per si això no fos suficient, atempta contra el medi ambient, atempta contra la salut pública. És obvi que estem davant d'un projecte que pretén allargar l'agonia d'un

model econòmic obsolet que precaritzava les nostres condicions laborals, o, si més no, les condicions laborals dels treballadors i les treballadores que duen les seves tasques en l'àmbit d'aquest model turístic totalment obsolet, i que, a més a més, genera grans desigualtats socials. Un projecte, doncs, que pensant en el bé comú, cal aturar i cal descartar definitivament.

I, certament, conseller Fernàndez, aquesta interpellació vostè ens podrà dir que la podríem haver fet a Acció Climàtica, a Empresa i Treball, a Salut o fins i tot Economia. Per què la fem a Territori? Doncs per una raó molt senzilla. El proper mes de desembre, hi ha qui vol dur a terme l'aprovació definitiva d'aquesta modificació del PDU. Nosaltres pensem que, precisament, aquest moment, el moment de valorar si és o no factible aquesta modificació, és el moment de descartar-lo, i això és el que els hi estem plantejant, que descartin d'una vegada per totes aquest projecte, un projecte fallit i que, en cap cas, beneficia el conjunt de la població, sinó que és contrari als interessos de la majoria de la població del nostre poble.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la resposta, té la paraula el conseller Juli Fernàndez Olivares.

El conseller de Territori (Juli Fernàndez i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Diputada Estrada, gràcies per la seva interpellació. La veritat és que des de que he començat a fer de conseller, el Camp de Tarragona és un dels espais on més he estat treballant. La setmana passada, tot just, dijous, estava amb l'alcalde Tarragona i amb el regidor d'habitatge, tractant algunes de les qüestions de la ciutat, com algunes necessitats en l'àmbit del barri de Campclar, que segur que compartim, i també amb la presidenta de la diputació per tractar qüestions estratègiques com és el pla zonal de carreteres o el desenvolupament i l'impuls del TramCamp, que de ben segur, doncs, per a l'àrea metropolitana de Tarragona, Reus, Vila-seca i Cambrils serà una transformació important des del transport públic.

Per tant, jo crec que compartim que el Camp de Tarragona és un àmbit d'elevat dinamisme, d'elevat dinamisme en el planejament territorial i urbanístic. No li puc dir que vostè em sorprèn perquè hagi centrat la seva intervenció en el PDU del centre recreatiu i turístic, no em sorprèn, però al veure el títol crec que també ens dona peu a poder parlar –parlaré del centre també, eh?–, però de poder parlar també d'actuacions urbanístiques estratègiques en el Camp de Tarragona, com pot ser el pla director urbanístic metropolità del Camp de Tarragona, o també com pot ser el pla director urbanístic de sòls no sostenibles del litoral. Té un impacte positiu sobre la costa de Tarragona, perquè, si bé és cert que no hi ha una llei de territori, els plans directors urbanístics ens permeten adaptar el planejament territorial parcial, com és aquest cas, a les necessitats que tenim.

Per tant, jo crec que tenim instruments estratègics que van més enllà de l'impacte que pugui tenir el CRT, instruments estratègics que ens poden permetre, com és el pla director urbanístic metropolità, doncs, procurar per la coherència que podem tenir amb el pla territorial parcial del Camp de Tarragona. Aquest es va iniciar a mitjans de l'any 2020, ens permet i pretén reconèixer i millorar aquest esquema urbà d'aquest àmbit territorial i establir el model i l'estructura dels sistemes urbanístics i de les infraestructures bàsiques d'aquest espai. I, actualment, el que estem fent és treballant en l'avanç del pla, del pla director urbanístic, i també en la creació d'una oficina redactora d'aquest pla director, amb l'escenari de que aquest avanç de pla es pugui aprovar l'any vinent, 2023, i que això permeti una aprovació inicial de cara el 2024.

Per tant, com tot planejament supramunicipal, aquest també necessita que tots els actors hi puguem treballar i que, per tant, puguem treballar de manera coordinada amb tots els departaments del Govern per fer front a les necessitats del territori.

Per tant, un pla, un planejament amb una marcada component estratègica i estructurador del territori. I jo crec que, a més a més, cabdal per al país, per l'espai.

En el cas del pla director urbanístic del centre recreatiu i turístic que vostè, no?, ens ha centrat la intervenció. Jo crec que ens trobem –i vostè ho ha fet durant la seva intervenció– davant d'una actuació urbanística condicionada, no?, per compromisos anteriors. A mi m'agradaria deixar molt clar que el pla director urbanístic es va aprovar definitivament el 2016, i que actualment el que tenim és una modificació, no?, la tramitació d'una modificació parcial d'aquell planejament urbanístic aprovat el 2016, fruit, com vostè bé deia, de donar compliment a una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya del 29 de setembre del 2020, que circumscriu la necessitat de fer una modificació d'una peça d'aquest planejament, en concret del sector 1 CTI del PDU, per una possible situació de risc químic.

Per tant, el que s'està fent és aquesta adaptació, aquesta modificació del planejament. Vostè es remeta al contingut d'un informe publicat als mitjans. Li puc explicar que en aquestes tramitacions urbanístiques es reben les aportacions i els documents dels diferents departaments afectats pel planejament. Durant el procés d'informació pública s'han rebut disset informes sectorials, disset informes sectorials definitius amb les seves aportacions i amb un resultat favorable.

I el que estem treballant amb documents de treball, doncs, amb acció climàtica i també a l'espera de rebre el de seguretat industrial, és com som capaços, des de la solvència, des de la seriositat i l'exigència, d'aportar solucions que siguin adaptades a la realitat, que compleixin amb els requisits tècnics i legals que sollicitin amb aquestes aportacions. I, per tant, no és una qüestió del CRT, sinó qualsevol instrument de planejament, fins que no té els informes tècnics favorables, i per tant, fins que en aquest treball d'iteració no s'arriba a una situació que aporta solucions a les qüestions plantejades, no s'arriba a l'aprovació definitiva. I en totes aquestes qüestions, per nosaltres la connectivitat ecològica o l'impacte de la mobilitat generada són essencials des de la perspectiva del Departament i, evidentment, també la normativa de risc químic.

Per tant, com li deia, eh?, com passa amb tots els instruments de planejament, el que necessitem és el conjunt d'aval dels informes sectorials i aquí nosaltres és on estem treballant i on estem situats, en el treball tècnic actualment de planejament de solucions a les qüestions que puguin plantejar-se sobre aquest projecte de modificació del pla director.

Permetin-me acabar amb una altra qüestió que jo crec que també és estratègica i que els apuntava al començament, i és com un pla director urbanístic com el de l'àmbit del litoral, des de la presa de consciència ambiental que crec que hem anat incorporant, i que podem incorporar encara més, impacta i transforma el litoral, també, del Camp de Tarragona.

Ho faig no per defugir, sinó perquè crec que és estratègic l'ús de les eines urbanístiques i, en aquest cas, en el Camp de Tarragona. Amb aquest objectiu de revisar els sectors de creixement que encara no han estat transformats o que no s'han consolidat i de valorar les propostes d'actuació més adequades en cada cas, aquest pla director urbanístic del litoral en el Camp de Tarragona analitza 129 àmbits concrets, que representaven 49.351 nous habitatges i, un cop revisats, quaranta-dos sectors del planejament es queden tal com estaven, però vuitanta-set, quaranta són directament desclassificats i quaranta-set són modificats.

I, per tant, això fa que, en espais del litoral amb un elevat impacte paisatgístic i amb un creixement que era excessiu, doncs, s'hagi impedit el creixement en 15.395 habitatges. Estem parlant en gairebé una reducció d'un trenta per cent. Per tant, el que jo els diria com a resum és eines estratègiques en el Camp de Tarragona, PDU metropolitana, el PDU del litoral i, respecte al PDU del centre recreatiu i turístic, treballem en l'àmbit tècnic per resoldre les situacions plantejades per tal d'arribar a solucions que siguin favorables.

Moltíssimes gràcies, diputada, i continuem en la rèplica.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Certament podríem haver concretat més, conseller, que volíem parlar del Hard Rock; ens semblava que era molt evident, però ens disculpem, eh?, en aquest sentit.

És cert que hi han molts informes que s'han de fer, que s'han d'emetre, informes sectorials. Però deixi'm dir-li que l'informe d'acció climàtica era demolidor i del que estava parlant és de la necessitat de refer els estudis en els que es basava la modificació del pla director urbanístic. I, per tant, no estem parlant simplement d'un informe desfavorable i punt, sinó d'un informe que el que demana pràcticament és refer el que s'havia posat sobre la taula.

I, a més a més, deixi'm dir-li que totes aquestes accions, no?, tots aquests nous estudis, totes aquestes revisions, són processos que requereixen una despesa pública que, a més a més, s'afegeix a la que ja acumulem, més de cent mil euros gastats durant els últims anys amb aquesta broma de mal gust.

Miri, aquest projecte –jo em vull centrar en el projecte del Hard Rock– en cap cas beneficia el conjunt de la població del Camp de Tarragona. Si l'analitzem des d'un punt de vista de salut pública, més enllà del que li recordava que havia expressat el Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, a mi m'agradaria saber si vostès han parlat amb Acencas, l'associació catalana en contra d'addiccions socials, hi han parlat? Els han preguntat què en pensen, d'aquest projecte? Farien bé de preguntar-los com creuen que pot impactar a nivell de ludopatia sobre les classes treballadores posar més casinos just enmig d'una crisi econòmica, perquè és evident que és una bomba de rellotgeria.

Si analitzem el projecte des d'un punt de vista laboral i econòmic, deixi'm compartir amb vostè algunes dades. Des del 2009 al 2019 hem passat de 2 milions a 5 milions de turistes a la Costa Daurada i l'any 2019 vam arribar a nou turistes per habitant a la Costa Daurada. Doncs bé, el poder adquisitiu del 2009 al 2019 ha baixat més d'un dos per cent al Tarragonès. Som la primera comarca amb més població estacional i la sisena en el rànquing de segones residències. El lloguer al Camp de Tarragona ha pujat més d'un vint-i-cinc per cent en cinc anys. Salou, que és el municipi més turístic, que rep uns dos milions de turistes l'any, o si més no amb dades del 2019, és precisament el que té la renda més baixa de tota la Costa Daurada, un vint per cent menys que la mitjana comarcal.

El turisme que vostès defensen, en definitiva, és un turisme que promou precarietat. Als llocs de feina, de fet, el sou mitjà anual del sector és cinc mil euros menor que el mitjà de Catalunya. Si ho mirem des d'un punt de vista mediambiental, més enllà del que evidencia l'informe que abans he esmentat, es tracta d'un projecte altament consumidor de recursos hídrics i energètics. Amb una mà defensen el delta de l'Ebre i amb l'altra l'eixuguen apostant per aquests tipus de macroprojectes. I, francament, ara que s'està fent la cimera pel clima, que tinguin el cinisme de defensar un projecte com aquest, déu-n'hi-do.

Al Camp de Tarragona, sincerament, ja tenim el territori prou trinxat. Potser hi ha algú que diu que no ens ve d'aquí. Tenim una petroquímica, la nuclear, macroprojectes de renovables... No en tenen prou en que siguem un polvorí, que ara volen que siguem la seu de la ludopatia? L'ordenació territorial que ens cal, precisament, és la que aposta per la restauració del litoral, pel desmantellament de la nuclear, pel TramCamp que vostè esmentava i que ens ajudi a lligar les comarques, la recuperació paisatgística.

I volem deixar clar que això no és un problema de *not in my backyard*. El Hard Rock no el volem ni a les comarques del Camp ni enlloc. És un problema de model de país, de les prioritats que té aquest govern, del servei de qui està. I parlem clar, al darrere del projecte Hard Rock només hi ha la voluntat de salvar els mobles a La

Caixa, per donar ús a uns terrenys que fa dècades que estan completament abandonats i amb els quals no saben què fer-ne, que els van adquirir per quatre duros en el seu dia i que no volen renunciar a culminar el seu *pelotazo*.

I el que és inadmissible és l'obstinació dels successius governs de la Generalitat per facilitar el negoci a «la Caixa». Perquè han tingut moltes oportunitats, conseller, per posar punt i final en aquest projecte, des del 2016, quan es tomba el PDU, fins a les successives pròrrogues que han anat signant per tal de facilitar la compravenda. I arribats a aquest punt, és una autèntica obscenitat que la Generalitat hagi convertit l'Incasòl en una mena d'entitat promotora immobiliària i creditora disposada a adquirir els terrenys per 120 milions d'euros per cedir-los posteriorment a Hard Rock i que aquests els puguin pagar en còmodes terminis. Que aquest projecte sigui la nineta dels ulls de la tradicional «sociovergència» és quelcom esperable; que també ho sigui d'Esquerra Republicana no deixa de ser escandalós i se suma a les múltiples contradiccions que vostès acumulen.

I, en aquest sentit, és imprescindible que expliquin al servei de qui estan i si tenen previst fer un canvi de rumb de cent vuitanta graus per posar-se al servei de la gent del país, que els necessita.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor Juli Fernández Olivares.

El conseller de Territori

Gràcies, diputada. Hi ha algunes qüestions que crec que..., que vostè... Bé, deixi'm començar pel començament. Sincerament, creia o podria arribar a creure que podíem tenir un debat bastant important al voltant del CRT a nivell de temps en la intervenció. Però, com que jo sé que vostès són clars i habitualment diuen les coses pel seu nom, creia que, a més a més del CRT, tindríem una part de debat al voltant del debat estratègic. Per tant, disculpin si he centrat una mica la meua intervenció en això, però és que crec que hi ha una part de desplegament urbanístic al Camp de Tarragona que és estratègic i que, de ben segur –bé, vostè en la seva rèplica ara ho feia–, compartim visions i, per tant, creia que també podíem treballar en aquest espai.

Jo voldria... Algunes qüestions que vostè ha plantejat i que m'agradaria reiterar. Vostè diu: «El planejament va ser tombat.» A mi m'agradaria tornar-ho a dir, perquè no perquè a vostè li agradi que això passi és així. És a dir, el que vam tenir va ser una sentència que el que fa és que hi hagi una part del pla director que es modifiqui. Per tant, no tomba... Si hagués tombat el pla director, no el tindríem a sobre la taula, perquè se n'hauria hagut de fer un de diferent, sinó que el que planteja és la necessitat de la modificació d'aquest pla, que és el que tenim a sobre la taula.

L'altra qüestió que vostè plantejava, i deia: «Ostres, que hagin transformat l'Incasòl en una eina al servei de...». Miri, jo crec... Hi ha un acord de govern de desembre del 20 on crec que diu molt clarament quin és el rol de l'Incasòl, que és el de fer un acte de compra i alhora, en el mateix acte, un acte de venda, pel mateix valor, i que, per tant i com així ens hem compromès en alguns acords polítics, això per a la Generalitat de Catalunya, per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no hi té cap cost aquesta operació. I aquest segueix sent el nostre compromís.

També vostè ens plantejava un informe que de ben segur que planteja moltes mancances i que fa propostes de millora. El podem mirar des d'aquesta perspectiva en què vostè el planteja o el podem mirar des de la perspectiva de: «Ecolti'm, tenim una sèrie de mancances en aquesta modificació del planejament. Anem a trobar solucions i respostes de manera, com li deia abans, de manera solvent, de manera seriosa i de manera exigent.» I, per tant, també l'hi he explicat. Jo crec que estem en un procés d'iteració on hi han peticions per part de departaments on el Departament de Territori, a través de la seva Direcció General d'Urbanisme, fa respostes a aquests plantejaments i, fins que la resposta de la unitat no és favorable, no hi ha la possibilitat d'arribar a l'aprovació definitiva del projecte. Bàsicament, perquè no respondria

ni a les exigències urbanístiques ni a les exigències legals i, com li estava plantejant, segurament tampoc a les exigències de la realitat que tenim a dia d'avui. Perquè hem de ser, com li deia, exigents en aquesta cerca de solucions.

Jo crec que tenim camins per treballar conjuntament. No sé si en el CRT per la seva vehemència, però de ben segur que sí en el pla director urbanístic del Camp de Tarragona, en el pla director metropolità. De ben segur que sí en el pla director urbanístic de sòls no sostenibles i del litoral, on –per posar-li un exemple– tot el sòl alliberat, aquests 15.000 habitatges, són de la mateixa mida que tota la pastilla, tota, amb zones verdes, espais lliures i tot plegat, del PDU del CRT. Per tant, jo crec que aquí hi ha hagut un treball que segur que compartim. I en els àmbits que són també del meu departament, el TramCamp, les intervencions que puguem fer en diferents polígons d'habitatge, comptem que podem trobar camins de treball compartit.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual

300-00238/13

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació econòmica actual, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i per exposar-la té la paraula el diputat Lluís Salvadó Tenesa.

J. Lluís Salvadó Tenesa

Gràcies, presidenta. Consellera, conseller, diputats, diputades, molt bona tarda a tothom. Bé, el passat 8 de juny, el Departament d'Economia i Hisenda ja va aprovar l'ordre que posava en marxa en el seu moment l'elaboració dels pressupostos del 2023. I el 13 de setembre –ja fa pràcticament dos mesos–, el Govern, a proposta del conseller Giró, va acordar fixar en 33.113 milions d'euros el sostre de despesa no financera i no finalista de la Generalitat per al 2023, un increment de 3.098 milions respecte de l'any en curs, respecte del 2022. Un increment que hauria de donar resposta a moltes de les necessitats que en estos moments té la nostra administració i la nostra societat, que hauria de permetre donar resposta al fort creixement de la despesa tendencial de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, dels diferents departaments; que hauria de donar resposta al creixement de les retribucions salarials que tindrà l'any que ve l'administració catalana, com així ho tindran totes les administracions del nostre país; donar resposta a l'increment desmesurat dels costos energètics i els interessos del deute. També hauria de permetre donar resposta a les noves necessitats socials derivades de la nova crisi que estem vivint en estos moments i afrontar o continuar afrontant els reptes derivats del canvi climàtic i de la transició digital.

El 7 d'octubre, poques setmanes després d'haver-se aprovat el sostre de despesa, Junts per Catalunya celebrava una consulta entre la seua militància i decidien, després de dotze anys de forma ininterrompuda, d'haver participat del Govern de Catalunya, de sortir-ne. Dies després, el conseller d'Economia i Hisenda, en Jaume Giró Ribas, era substituït per la consellera Natàlia Mas Guix. L'escenari polític del Govern i, de ben segur, també l'escenari polític del conjunt del país, ha canviat, i ha canviat de forma molt substancial en els darrers dos mesos. L'acord entre els partits independentistes, que en bona mesura venia conformant el pal de paller de la governabilitat del nostre país durant els darrers deu anys, es trenca. I este trencament, potser conjuntural, pot ser un distanciament mentre no es resolen les divisions internes dins de Junts per Catalunya o pot ser un trencament més estructural. I, com tothom sap, el debat d'estos pressupostos es produeix en un moment determinant i és un fet

rellevant. És un pas que nos pot permetre a tots plegats posar punts de sutura a la ferida interna de l'independentisme o bé que este trencament s'aprofundisca.

El moment que viu el país, el món i l'Europa occidental, d'una forma molt, molt notable, fa imprescindible que les administracions disposem de les eines més eficients per afrontar un moment ple d'incerteses, un moment ple de riscos, ple de canvis en la conjuntura i en els paràmetres econòmics, amb una inflació a nivell històric, en un increment de l'euríbor d'uns tres-cents punts en el que portem d'any, amb els preus de l'energia desorbitats, amb un encariment de les matèries primeres, amb uns riscos geopolítics de subministrament dels mercats energètics a Europa molt importants, amb el trencament de cadenes logístiques, amb una ralentització global i local de l'activitat i de la demanda, amb una reducció de les rendes reals a les llars, amb un repunt de l'estalvi i del fre de la despesa a les llars, amb una reducció de les previsions de creixement, especialment a les economies europees. I podríem, segurament, continuar fent una llarga llista dels riscos i de les debilitats que en estos moments està patint la nostra economia, la nostra societat, com també ho està patint el conjunt d'Europa i també el conjunt del món.

I davant d'este context i davant d'este escenari de crisi, l'obligació del Govern de Catalunya és fer tot el possible per ser útils a la ciutadania, per donar respostes a les seues necessitats. L'obligació del Govern sempre és la d'estar al costat de la ciutadania, però ara més que mai, en un moment ple d'incerteses, en un moment ple de canvis que generen desorientació, no és el moment de generar més incerteses. No és el moment de generar més desorientació a la ciutadania i molt especialment als actors socials i econòmics. I el Govern de Catalunya haurà de treballar per generar una majoria parlamentària suficient per aprovar estos pressupostos.

I, com m'he expressat en moltes ocasions, la nostra prioritat continua sent la de sempre, la que hem expressat i la que hem aplicat durant els darrers deu anys: negociar els pressupostos amb les quatre formacions polítiques amb les que compartim els valors i els objectius del dret a decidir del poble de Catalunya i de la fi de la repressió política. Amb les formacions polítiques amb les que compartim el compromís amb l'amnistia i amb l'autodeterminació, com vam fer en l'aprovació dels pressupostos el 2020 i del 2021, amb els que van negociar-los amb Junts per Catalunya i amb els Comuns. Quan vam fer l'aprovació dels pressupostos del 2017, negociant-los amb la CUP. Negociant i aprovant els pressupostos del 2014 i del 2015, en aquell moment amb Convergència i Unió. I el que hem fet durant estos últims deu anys és el que voldríem tornar a fer per al 2023. I apellem especialment a Junts per Catalunya. Saben que no només nos juguem uns pressupostos. No només nos juguem uns pressupostos en uns moments complexíssims per a la gent, que no és poc. Saben que nos juguem la possibilitat de recosir les relacions dins de l'independentisme, i creiem que devem al moviment independentista que fem tot el possible per no fer més fonda esta divisió. Per part d'Esquerra Republicana, crec que estem en la disposició i en la voluntat de fer tots els esforços possibles, tant des del Govern com des del grup parlamentari. I ho farem, perquè, de ben segur, la república que volem no la farem ni Esquerra Republicana soles, ni la farà Junts per Catalunya a soles. O la fem conjuntament o no la farem.

I convocar eleccions, com alguns reclamen, posant en risc, en alt risc, la majoria independentista en este Parlament, no nos apropa al conjunt dels nostres objectius, no nos apropa a la independència de Catalunya. I esperem que l'ànima de Junts per Catalunya, que durant els darrers dotze anys ha participat i ha liderat en bona mesura la governabilitat i l'aprovació de tots els pressupostos des del 2011, estiga al costat de la gent en uns moments plens d'incerteses com l'actual. Si en els pressupostos de l'alcalde Colau, en els pressupostos de Barcelona, amb qui se suposa que estan a les antípodes polítiques, s'han abtingut, amb uns pressupostos que són, en bona mesura, compartits amb un projecte polític que compartim de forma estructural, esperem que en siguem conseqüents.

Consellera Mas Guix, crec que no és sobrer interpel·lar-la avui, apellant a la necessitat de disposar de pressupostos per al 2023 i que ens permètinguen estos pressupostos afrontar amb les millors eines possibles un exercici ple d'incerteses. Crec que no és sobrer interpel·lar i apellar a la necessitat de negociar amb generositat, amb responsabilitat, amb els que, fins ara, eren els nostres socis de govern, amb Junts per Catalunya, amb els que compartim molts objectius estratègics. I crec que no és sobrer apellar a la necessitat de parlar, de dialogar, de negociar amb tots els grups parlamentaris d'esta cambra que estiguen disposats a formar part de les solucions. No és sobrer demanar-li que, una vegada més, com s'han fet en tantes i tantes ocasions en el passat, s'allargue la mà a esquerra i a dreta, que s'assegui tantes vegades com siga possible amb els diferents grups parlamentaris d'esta cambra per trobar el punt just, el punt de trobada, el punt d'equilibri entre un ampli ventall de parlamentaris i parlamentàries d'este Parlament i que ens permètinga donar resposta, donar certeses a la ciutadania, a la societat en un moment difícil com l'actual, en un moment ple d'incerteses. Estem segurs, consellera, que així ho està fent i que continuarà fent tots els esforços possibles per poder aprovar estos pressupostos del 2023.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda (Natàlia Mas Guix)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat... En primer lloc, permetin-me que faci extensible també la meua salutació a tots els diputats i diputades d'aquest Parlament. Aquesta és la primera ocasió que tinc d'intervenir en aquest hemicicle i per mi, doncs, és un honor poder dirigir-me a aquesta cambra com a consellera d'Economia i Hisenda i de poder rendir comptes en aquest Parlament dipositari de la sobirania del poble de Catalunya, com és el meu deure. Espero adaptar-me també ràpidament a les singularitats de les intervencions parlamentàries.

I, dit això, i entrant ja en matèria, doncs agrair la intervenció del senyor diputat, perquè m'ofereix l'oportunitat d'exposar una qüestió que crec que és de gran rellevància, importància per al conjunt del país. Com saben, els pressupostos són l'eina principal que canalitza les actuacions d'un govern, una eina poderosa per la seva capacitat d'empènyer transformacions i actuacions necessàries per al creixement econòmic, però sobretot per al benestar de tota la ciutadania. En aquest sentit, disposar d'uns pressupostos actualitzats i ajustats a les necessitats del moment no només és necessari, penso que és indispensable. Per això vull apellar a la responsabilitat de tots els grups per tal de fer-ho possible. Parlem, debatem, acordem –ja ho hem començat a fer–, i confio que podrem entendre'ns per arribar a un acord favorable, a un acord necessari per al conjunt de la societat catalana. Ens costaria d'entendre, per exemple, que els grups que han estat participants dels seus fonaments, dels fonaments d'aquests pressupostos, ara se'n desentenguin.

Per tant, vull insistir, doncs, en aquesta crida a la responsabilitat, al compromís, als esforços compartits, perquè disposar d'uns pressupostos aprovats és molt important. Sempre ho és, però encara més en el context econòmic global en el qual ens trobem immersos i que requereix, en primer lloc, donar resposta amb mesures adequades d'escut social i econòmic per paliar els efectes de l'actual crisi energètica que ha tingut com a epicentre aquest fort augment del preu del gas i del petroli, però que ha desencadenat un fort increment de preus a la resta de béns. I, en segon lloc, a prendre consciència doncs que en els propers anys caldrà endegar grans transformacions i inversions industrials, tecnològiques, socials i climàtiques –del detall d'això en parlaré en uns moments.

Abans, però, doncs crec que és important fer un breu repàs de la conjuntura econòmica que estem vivint, sense voler atabalar excessivament amb xifres, però sí po-

der analitzar, entendre, saber llegir el que succeeix al nostre entorn i com ens pot impactar, ja que això és essencial si el que volem és prendre les millors decisions.

I quin és aquest entorn en el que estem immersos? Venim, com saben, de dues crisis –la financera, del 2008, i l'actual, derivada d'un trencament, podríem dir, del mercat energètic–, crisis que s'han succeït en molt poc temps, amb una pandèmia global pel mig, i que podríem dir que han tocat el moll de l'os de l'economia i de l'economia familiar doncs de moltes persones. La crisi financera i de deute sobirà va tenir l'origen en l'excés d'endeutament en un sistema financer que, en lloc de distribuir els recursos i els riscos de manera efectiva per acompanyar, per impulsar el creixement econòmic, va provocar grans desequilibris que van conduir a una gran i desigual, podríem dir, destrossa, no?

Després d'uns anys de recuperació va esclatar una pandèmia global que en termes de PIB va afectar més Catalunya que el nostre entorn europeu, sobretot, entre altres factors, per l'elevada obertura econòmica de Catalunya, per la incidència sanitària de la primera onada en el nostre país o per una estructura productiva amb major participació de serveis, amb més interacció social. Malgrat tot, vam viure un any 2021 de millora de l'activitat econòmica, però que el 2022 s'ha vist, doncs, novament enterbolit, com dèiem, per l'impacte de la guerra a Ucraïna, que ha originat una crisi energètica i un fort augment de preus a la resta de béns, i també perquè hem seguit arrossegant grans disruptcions –ho comentava el diputat– en les cadenes d'aprovisionaments que han alterat l'activitat habitual de moltes empreses i indústries. Vivim, per tant, moments excepcionals que impacten en les condicions materials de molts dels nostres conciutadans, i especialment d'aquelles famílies més desfavorides. És una realitat que els salaris no s'ajusten al ritme d'aquesta inflació i això redueix doncs el poder adquisitiu de les famílies, amb risc de moderació –que veurem, segurament– del consum.

És una realitat, també, que els marges empresarials es troben sota tensió pels preus energètics i sobretot, en el cas de les empreses industrials, perquè moltes d'elles..., doncs, per aquesta dependència de la matèria primera que és l'energia, i, com deia, moltes d'elles són essencials per mantenir ocupació de qualitat arreu del territori. Sí que és cert que les dades que hem conegut aquests últims dies d'estimació del PIB de Catalunya en el tercer trimestre assenyalen que es manté el creixement, i, de fet, les previsions, les darreres previsions que hem publicat des de la conselleria d'Economia i Hisenda són que el PIB català creixerà un 4,4 per cent enguany, encara una xifra substancial, però que per a l'any vinent, doncs, aquest creixement s'alentirà fins a l'1,7 per cent. Això representa un ritme de creixement encara superior a la zona euro, de fet, en els darrers sis trimestres. Però, també, un missatge important que crec que hem de conèixer és que el ritme de creixement de l'economia catalana s'ha mantingut superior a la mitjana europea sistemàticament des de l'any 2014, amb l'única excepció del 2020. Això no ha sigut només en l'àmbit del PIB, també en l'àmbit de l'ocupació o de les exportacions.

I, en aquest sentit, també un altre element en positiu, no?, dins d'aquest context de llums i ombres, un element en positiu a destacar és el bon comportament de l'ocupació. Comptem amb un mercat de treball que està demostrant solidesa, que permetrà reduir la taxa d'atur aquest any 22 fins al 9,5 per cent; per a l'any vinent preveiem una dècima de reducció en l'atur, fins al 9,4. I, per tant, també aquí estem parlant de la taxa d'atur més baixa des del 2008 –per tant, en catorze anys– i d'una ocupació i afiliació que van a l'alça, superant ja l'ocupació pre-pandèmia i amb una reducció de la temporalitat.

Però, com deia, l'aspecte més preocupant és la inflació, tot i que també, segons les darreres dades, les dades d'estiu, doncs sembla que ha tocat sostre, que començarà a moderar-se, però tot i així es manté en uns nivells molt elevats. Preocupa sobretot el seu impacte en àmbits com el de l'alimentació, per l'efecte, doncs, que té en grups de població de menys recursos, i, a més, perquè es tracta d'un fenomen molt

particular pel fet que és una inflació que s'explica sobretot pel cantó de l'oferta i no tant des de la demanda, no?, i, per tant, per la complexitat que comporta fer-hi front. Com dèiem, una inflació importada per l'encariment de l'energia, de les matèries primeres, així com pels colls d'ampolla. Dir que els preus, a l'igual que el sistema financer –que en parlàvem ara un moment–, són un element clau d'una economia moderna, de qualsevol economia. Els preus són el sistema d'informació bàsic per mesurar la temperatura dels diferents mercats, i, sobretot, acaben determinant qui té accés a què. I així, quan es produeixen desequilibris econòmics que porten a un augment fort, generalitzat i persistent de la inflació dels preus, doncs l'impacte sobre les llars és molt significatiu i també molt desigual.

En aquest context, el suport de la política econòmica continuarà sent absolutament fonamental, com dèiem, per implementar mesures que ajudin de forma decisiva sobretot aquells col·lectius més vulnerables i aquells sectors econòmics industrials, doncs, d'arreu del territori que, a més, estiguin patint el moment actual. Un gran repte que se suma a un altre: la imperativa necessitat de fer front a reptes com el canvi climàtic, l'envelliment poblacional o la necessària reindustrialització i recuperació de la sobirania tecnològica de la nostra economia. Molts economistes parlen de que estem entrant en un canvi de paradigma, en una nova era, fins i tot macroeconòmica, tan rellevant i disruptiva com l'auge del keynesianisme després de la Segona Guerra Mundial o el gir al lliure mercat i la globalització dels anys noranta. Un nou context d'augment estructural de la inversió pública i privada per diverses raons, just comentades, pel canvi climàtic, perquè requerirà l'impuls de grans inversions; per les tensions geopolítiques, que implicaran majors recursos públics en política industrial i d'innovació; per l'envelliment de la població, que requerirà més atenció sanitària. Per tant, uns grans reptes i oportunitats que cap actor per sí mateix, doncs, podrà entomar. El mercat per si mateix no podrà fer un *reset*, no?, «ressetejar», no podrà canviar el model productiu de tota l'economia en poques dècades, i segur que tampoc ho podrà fer l'actuació única dels governs.

Per tant, com deia a l'inici de la meua intervenció, l'eina més poderosa amb la que podem comptar ara mateix són uns pressupostos aprovats que permetin finançar adequadament les polítiques públiques que necessitem i que mereixen, doncs, els ciutadans i empreses d'aquest país.

Per acabar, una cita que sovint m'agrada recordar, els economistes Alfred Marshall i Mary Paley Marshall, autors de *l'Economia de la indústria*, deien: «El capital més valuós de tots és el que s'inverteix en els éssers humans.» I això ho hem de tenir present, darrere de cada xifra, de cada partida pressupostària, doncs..., el millor que té aquest país que és la seva gent.

I finalment, un altre refrany que diu: «Qui té l'eina fa la feina.» Per tant, per poder fer aquesta feina que els ciutadans i les empreses ens demanen i mereixen, posem tota l'ambició per poder-nos dotar de l'eina adequada.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per a reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions

300-00237/13

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes per reduir o suprimir l'impost sobre la renda de les persones físiques i l'impost sobre successions i donacions, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar la interpel·lació, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gracias, presidenta. Buenas tardes, señores diputados. Hoy los catalanes viven peor que cuando ustedes empezaron a gobernar, y ni ustedes pueden negar esta afirmación. Viven peor por la crisis social y económica instalada en nuestros hogares y en nuestras empresas por culpa de una gestión que ha situado Cataluña en las peores listas de paro, exclusión social y pobreza. Y viven peor porque Cataluña tiene la presión fiscal más alta de España para mantener sus gastos políticos en lugar de mejorar unos servicios sociales muy deficientes.

Voy a enumerar unos problemas económicos que sufrimos los catalanes a modo de índice. Primero, la subida de precios, la inflación. La subida de precios se ha extendido como una mancha de aceite y alcanza hasta el último rincón de la vida de los ciudadanos, y con las crisis energéticas que ustedes han generado con sus políticas y nada más. Hay varios indicadores que miden esta inflación, ¿no?, pero quiero apartarme de los datos macros e ir a ejemplos e índices como establecía *The Economist* con la hamburguesa de McDonald's, Big Mac. Pues en España, en Cataluña, el *gremi d'hostaleria* realizó un estudio para mirar cómo sube la inflación en España a través del menú diario que pagan los trabajadores cuando van a trabajar, por ejemplo, a un polígono industrial.

El estudio detecta que, si bien el precio medio era de 12,8 hace un año, esta media está muy lejos de la actual realidad, y los bares y restaurantes han tenido que subir un quince por ciento esta media. Y la media en Barcelona ya supera actualmente los catorce euros.

Y no es el único índice real y popular, hay más: el Instituto Nacional de Estadística establece que los zumos de frutas y vegetales han subido un 11,1; el café, un 12,2 respecto a 2021, y la leche, tanto entera como desnatada, casi un veinticinco por ciento; el pan, un catorce por ciento. Y esto es una forma real, científica, de ver los efectos de esta inflación. Porque al encarecerse la energía y las materias primas, la hostelería está subiendo los precios para poder sobrevivir.

La subida de precios ahoga a las familias y a las empresas y sobre todo a los trabajadores, que son la mayoría de los catalanes y de los españoles.

Otro indicador es la deuda de las familias, la riqueza financiera de las familias, que se mide por la diferencia entre los ahorros que tienen y las deudas que tienen: se reduce mucho por el alza de la inflación, hasta situarse en valores totalmente insostenibles. Les familias no pueden ahorrar y se endeudan, y por supuesto, los más perjudicados, los más humildes, que ni pueden tirar de ahorros porque no los tienen ni tienen capacidad para poderse endeudar.

Otro factor es la subida de hipotecas. Por ejemplo, en Barcelona se destina un 49,7 por ciento de los ingresos familiares para poder atender el gasto de la vivienda, y las nuevas subidas de tipo interés del Banco Central Europeo suponen, por ejemplo, en una hipoteca de 150.000 euros, una media de 2.800 más al año de gasto, que eso es en cuota mensual, pasar de unos cuatrocientos y pico a seiscientos y pico; doscientos euros más.

Otro indicador: las empresas que cierran o se van. Y aquí es cuando la CUP aplaude. Las empresas desaparecen –se crean un siete por ciento menos y se cierran un dieciocho por ciento más– o se van de Cataluña. Según los registradores, solo el tercer trimestre de este año, o sea, julio, agosto y septiembre, 173 empresas han trasladado su domicilio fuera de nuestra querida región. En el *procés* fueron ocho mil. Y encima, el ochenta y nueve por ciento de las empresas están trabajando agobiadas para cumplir los retos de la agenda 2030 que ustedes les imponen, mientras ven que en la misma estantería de los supermercados y de las tiendas hay productos asiáticos que no han cumplido nada: ni las normas fiscales, ni las normas laborales, ni las normas medioambientales que ustedes imponen injustamente a nuestras empresas.

El paro. Más de 347.000 catalanes buscan trabajo y no lo encuentran; el paro de larga duración representa en Cataluña el 52,5 por ciento; los contratos temporales

suponen ya el 54,2 por ciento. ¿Cómo van a construir así una independencia y una familia las familias catalanas? Es imposible. Y la tendencia de esto va a peor. Habrá más subida de precios, más deuda de las familias, más cierres de empresas y más paro. Y así es la situación. Hay que tomar medidas urgentes. No pueden mirar para otro lado, y tienen competencias suficientes para poder aportar soluciones y huir de este proyecto rupturista ideológico que perjudica tanto, sobre todo a las clases trabajadoras.

¿Cuál es la manera? Pues eliminar el gasto superfluo, suprimir y bajar impuestos, para que las familias y las empresas puedan vivir y poder pagar sus facturas. Gastos superfluos, es decir, aquellos que no sirven al interés general. Sí sirven al interés general sanidad, educación, seguridad, infraestructuras, ayudas sociales. El resto es gasto político prescindible, y más en tiempos de crisis.

Aquí un gráfico, gasto político por habitante. Señor *conseller*, luego se lo ofrezco, si quiere. la columna amarilla, que tanto les gusta, es Cataluña. Esto es Castilla y León. Bueno, pues, el gasto político por habitante en Cataluña es 2.300 euros al año. Castilla y León está en 700. Así tenemos que este gasto político y despilfarro supone en los presupuestos de la Generalitat de Catalunya un treinta y seis por ciento de los presupuestos, es decir, 18.000 millones de euros, lo mismo que gastamos en educación, 8.000 y en sanidad, 10.000. Es tremendo. Cataluña tiene un grave problema de gasto, y ha superado ya a Andalucía, desde hace tres años, en el gasto absolutamente desmesurado, evidentemente, del gasto político.

Tenemos 1.300 nuevos centros públicos, 360 chiringuitos, subvencionan de manera enfermiza, y derrochan, en una palabra, el dinero público. Hay muchísimos ejemplos. Hay uno muy flagrante, por ejemplo, que es el de oficinas de expresidentes. Pujol, Mas, Maragall, Montilla, Torra tienen un sueldo vitalicio. No discutimos que puedan tener una pensión, ¿pero tienen que tener un despacho? ¿Tienen que tener un personal administrativo? ¿Tienen que tener un chófer y un escolta? No, nos lo tenemos que ahorrar. Es un dinero de los catalanes que le estamos robando a los catalanes.

Dejen, dejen de malgastar el dinero de los impuestos, y bajemos impuestos para ayudar a familias y a empresas, porque su infierno fiscal ha condenado a las clases medias y trabajadoras, y su infierno fiscal machaca a las empresas que, en el mejor de los casos, no pueden crecer, y en el peor, cierran y se pierden todos los empleos.

Tenemos impuestos participados, cedidos y quince impuestos propios. Y en esta interpelación y posterior moción, nos vamos a centrar en el que más afecta a los trabajadores, que son la mayoría de los catalanes: el IRPF, y los que suponen una injusticia social en comparación con otras regiones, como son sucesiones y donaciones.

Sucesiones y donaciones. Cataluña es la comunidad que más recauda a nivel nacional por este impuesto. Ahí tendremos, supongo, el apoyo de algunos partidos que en sus congresos dicen que quieren suprimir, si no son tan sectarios, este impuesto. Recauda Cataluña 559,8 millones.

Las cesiones de Aznar a Pujol han supuesto desigualdades como esta. El PP ahora está ausente, pero siempre pactaba con los de Junts este tipo de decisiones que han generado esta gran desigualdad entre españoles, que, si mueres en un sitio o mueres en otro, pagas impuestos o dejas de pagarlos. Igual con la donación. Si te hace un regalo, una necesidad, te deja un dinero un familiar, un amigo, un conocido, aquí pagas impuestos, y en otros lugares no, gracias a ese pacto de la traición. Es un impuesto injusto que castiga especialmente a los catalanes, por culpa de los sucesivos gobiernos de la Generalitat.

El IRPF en Cataluña. Se presentan unos 3,7 millones de declaraciones de renta, datos 2020, en cuanto a la declaración, y la Generalitat recibió por cuota autonómica 9.900 millones de euros, y el Estado 9.500. Es decir, los catalanes han de saber que, con sus nóminas, en su creación de renta, pagan más a la Generalitat que al Estado.

Cataluña es la segunda región con más aportación de IRPF, 19.498 millones de euros, con una recaudación media por declarante de 5.233 euros al año.

Por eso, propondremos en la moción eliminar el gasto político superfluo. Y hay margen, hasta 18.000 millones de euros. Ese es el margen, el tope. Ya sé que ustedes no se van a atrever. Y, en consecuencia, podemos hacer grados. Poder bonificar el máximo el impuesto de sucesiones y donaciones. Total, son 500 millones. Y suprimir o reducir el tramo autonómico del IRPF lo máximo posible. Margen, 9.000 millones. Y los catalanes se ahorrarían de media 2.600 euros cada año que dejarían de pagar, y este año ayudaríamos a compensar las grandes subidas de precio. Y, además, podríamos suprimir con el otro margen de 9.000 millones de euros, podíamos mejorar los servicios sociales.

En conclusión, ante las serias dificultades de trabajadores, empresas y familias en general, hay que gestionar bien y tomar decisiones justas y valientes. Reducir los gastos públicos y políticos superfluos, accesorios y prescindibles, y así poder suprimir impuestos injustos, como sucesiones y donaciones, o bajar o suprimir la cuota autonómica del IRPF, y de esta manera poder subir la nómina de los trabajadores, no a costa de las empresas, sino a costa de los impuestos que pagamos todos y ustedes malgastan, y así los trabajadores y las familias en general podrán pagar sus facturas.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputat, crec que és evident per a tothom que no ens posarem d'acord amb el seu grup en gaires qüestions, segurament, doncs, en cap. Tampoc serà el cas del que ha plantejat avui en la seva intervenció respecte de les qüestions fiscals que planteja.

Em permetrà que comparteixi amb la cambra algunes reflexions inicials sobre el rol de les administracions públiques i la importància del seu adequat finançament. Les administracions públiques, com el seu nom indica, administren recursos orientats al servei públic. Quan no disposen d'ingressos, no poden proveir serveis públics. Quan els recursos es redueixen, han de reduir els serveis públics o reduir la remuneració de qui proveeix aquest servei públic.

El nostre objectiu i model, ja ho saben, és el d'una Catalunya independent, el d'un estat amb plena capacitat per dissenyar, implementar, i recaptar i gestionar els seus tributs. Aquesta seria la manera, doncs, més justa i eficient de dotar de garanties els serveis públics, com dèiem, que donen resposta a les necessitats de la ciutadania i, especialment, dels més vulnerables, com vostè, doncs, també apuntava. Mentre això no sigui així, hem d'afrontar i gestionar de la millor forma possible, més efectiva i rigorosa la realitat, i la realitat és un model de finançament insuficient per a Catalunya. Insuficient perquè no permet, doncs, disposar de tots els recursos que genera el país i que no són sobers en tots els àmbits, però especialment no ho són en pilars de l'estat del benestar com la salut i l'educació.

En aquest sentit, destacar la capacitat normativa, doncs, en els diferents tributs que ha anat desenvolupant la Generalitat al llarg dels darrers anys i que representa, doncs, un pilar fonamental de l'actuació pública del Govern, al qual ni podem ni volem renunciar. Per posar un exemple de la importància de comptar amb capacitat normativa sobre els tributs, crec que podem parlar d'un clar exemple.

Fa pocs dies el conseller Campuzano apuntava la necessitat de fer complir d'una vegada per totes a l'Estat les seves obligacions en el finançament de la dependència, una despesa que l'Estat no està assumint com li pertocaria i que està cobrint la Generalitat. I com ho cobreix? Doncs fent ús de la seva capacitat normativa en els diferents tributs. Aquesta incompareixença de l'Estat en el compliment de les seves obligacions obliga la Generalitat a cobrir-ho amb un major esforç fiscal. Des d'aquí,

doncs, aprofito per oferir tot el suport al conseller Campuzano en aquesta batalla, on ens trobarà sempre al seu costat.

Exemples com aquest són molt útils per entendre el perquè i la necessitat de disposar d'una tributació pròpia, justa i eficient. Recordi, el major impacte en les polítiques públiques es produeix a partir de la despesa i de la inversió. Una despesa i inversió que necessita nodrir-se d'aquests recursos que generen els impostos i que ens permeten incidir, com dèiem, en polítiques d'escut social per ser al costat dels més vulnerables, però també en polítiques de reindustrialització per enfortir l'economia catalana i generar llocs de treball de qualitat arreu del territori. També en polítiques de salut, per recuperar activitat assistencial després del sotrac de la covid-19. Això és sempre una necessitat, però encara més en el context en el que vivim i en el que ens trobarem els propers mesos.

L'escenari econòmic, ho dèiem fa un moment, que tenim per endavant és d'incertesa i d'un augment estructural necessari de la inversió i de la despesa pública i privada. Per molts motius, per l'envelliment de la població, pel canvi climàtic, per les tensions geopolítiques i la necessitat d'invertir en política industrial i tecnològica... Per tant, un context que demana un esforç públic per a dinamització econòmica i per a cobertura a aquelles famílies més vulnerables i, alhora, un context, doncs...també és necessària una forta implicació de la despesa pública per acompanyar aquelles transformacions productives, socials i ambientals que garanteixen un futur sostenible.

No és un moment de fer una rebaixa d'impostos generalitzada ni que impliqui reduir, doncs, els serveis públics. I aquí vull recordar que Catalunya ha estat la comunitat autònoma que ha fet un major esforç per fer front a la covid-19. De fet, en termes de transferències covid-19, ha aportat més del doble d'ajudes que cap altra comunitat autònoma. Això ha permès contenir no només l'increment de pobresa i desigualtat, sinó que també ha permès una recuperació més ràpida, una recuperació econòmica més ràpida que la que està produint-se en el nostre entorn. Per tant, insisteixo que des de l'esforç públic en la despesa i en la revisió contínua de l'eficiència i eficàcia d'aquesta despesa, més podrem ajudar la nostra societat a avançar, corregir desigualtats i afrontar grans reptes.

L'impacte que podem tenir des dels poders públics serà, doncs, molt major, com dèiem, des de la despesa-inversió que amb rebaixes impositives generalitzades i en molts casos, doncs, insignificatives a nivell individual. Així i tot, també hem de recordar que la Generalitat ja aplica la seva capacitat normativa per reduir la càrrega fiscal a contribuents de rendes més baixes. Aquesta línia d'actuació, la que evita les rebaixes generalitzades d'impostos i demana un esforç superior als que més tenen, no és que la defensem nosaltres sols. Aquesta és també la fórmula que estan defensant principals organismes internacionals: el Fons Monetari, l'OCDE o la Comissió Europea. Per tant, aquesta és la línia que estem seguint i la que volem mantenir. Posar la política impositiva del país al benestar del conjunt de catalans i catalanes.

Dit això, no és que no tinguem cap intenció de renunciar a la capacitat normativa sobre els tributs de la Generalitat. Al contrari, el nostre objectiu, doncs, és millorar i augmentar aquesta capacitat fiscal de la Generalitat per dur a terme polítiques públiques que Catalunya necessita. Ningú ens farà desistir del nostre objectiu en aquest àmbit. Que la Generalitat tingui plena capacitat per dissenyar i implementar al cent per cent la seva política impositiva i fiscal. Hem de poder incidir sobre tots els tributs que es generen a Catalunya i ho hem de poder fer perquè, a més, ens permeten utilitzar-los com una eina de transformació social. I els posaré un exemple que penso, doncs, que és una mostra de la filosofia amb la qual volem dotar la política fiscal de la Generalitat.

L'exemple de l'impost a les begudes ensucrades, un impost que va entrar en vigor l'any 2017 amb l'objectiu d'incentivar un canvi d'hàbits per unes pautes de consum més saludables. Se n'ha parlat molt, d'aquest impost. La conclusió majoritària és que és una mesura eficient econòmicament en termes absoluts, en termes globals.

I perquè diem en termes globals? De fet, l'Institut Ivàlua, l'Institut Català d'Avaluació de Polítiques Públiques, assegurava que aquest impost augmenta l'esperança de vida, en millora la qualitat i redueix els costos sanitaris. I a això ens referim quan parlem d'impacte global. I ho concreten unes magnituds molt explícites: si el consum d'aquestes begudes es redueix en un quinze per cent, l'impost haurà implicat un estalvi de 60 milions per a la societat. De fet, estudis apunten que després de la implantació d'aquest impost s'havia produït una caiguda en el consum d'aquestes begudes, no del quinze per cent, sinó del vint-i-dos per cent. Per tant, encara un estalvi major per a la societat.

Com veuen, doncs, aquest és un bon exemple de com des del disseny impositiu es poden provocar transformacions positives per a la societat i crec que és un bon exemple de com volem orientar la política impositiva de la Generalitat cap a corregir el que s'anomenen «externalitats negatives» i la millora de la salut pública i del benestar. Prioritzar aquesta idea de corregir externalitats negatives i incentivar un canvi d'hàbits, doncs, cap a models més saludables i sostenibles, polítiques impositives i fiscals que ens permetin abordar aspectes com la lluita contra el canvi climàtic, amb l'impuls d'una mobilitat més sostenible i amb la recaptació de fons que es puguin destinar precisament a la generació d'energies renovables o l'impuls de la recerca i la innovació contra el canvi climàtic.

En definitiva, els impostos, doncs, ens han de permetre incidir de forma directa en els àmbits que volem transformar; incidir i transformar. I tenim tres idees clau en aquest aspecte: escut social i econòmic, transformació verda i prosperitat compartida. I una política fiscal que ens ha d'ajudar a donar resposta a aquests àmbits i a abordar, doncs, els reptes de futur. Perquè sabem que l'Estat no ho farà, com deia abans, ja que patim un model de finançament injust on els recursos que genera Catalunya no es corresponen amb els que tornen al país i es posen a disposició de la seva gent, també en l'àmbit d'infraestructures.

Sense anar més lluny, doncs, esperem que el 2023 podrem comptar, com dèiem abans, amb uns pressupostos que augmentin la seva dotació en més de 3.000 milions d'euros respecte al 2022; recursos que ens permetin tirar endavant polítiques transformadores pensant en el benestar de les persones. Com deia..., perquè sovint darrere les grans xifres..., doncs, ens poden fer perdre perspectiva. La realitat és que darrere d'aquestes grans xifres hi ha persones, no?, persones a qui podem fer una vida millor o més fàcil gràcies a la inversió pública en salut, en educació, en energies renovables, en cultura i en promoció econòmica, com deia abans, reptes molt grans que caldrà treballar en equip per donar resposta, doncs, no només a les necessitats immediates del dia a dia, sinó donar suport a aquestes transformacions de futur.

Bé, moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltíssimes gràcies, consellera. Per la rèplica, té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora consellera, per la seva resposta. Vostè ha fugit d'estudi, perquè jo li he plantejat reduir despesa pública, que segur que vostè i jo ens trobem una tarda en un despatx i alguna cosa trobem que podem reduir, i poder reduir llavors impostos als catalans, i vostè no ha dit res de tot això. Molta filosofia, molt canvi climàtic... Està molt bé, però la llet ha pujat un vint-i-cinc per cent, i el menú està pujant, i la gent no té per dinar ni podrà pagar el rebut de la llum. Amb això hem d'estar, no amb les filosofies que vostè ha plantejat.

Respecte a la seva política econòmica..., mire, ustedes, los separatistas, han gestionado Cataluña como un depósito de fondos de inversión para corromper instituciones y financiar la ruptura; es lo único que ustedes hacen, y así nos va. Vivimos divididos y arruinados.

¿Su capacidad y sus competencias? Ustedes quieren la independencia para gestionar más. Oiga, mire, es que ya están gestionando el ITP, el AJD, el impuesto de sucesiones, el impuesto de donaciones, el impuesto de patrimonio, participan del impuesto del IVA, participan del IRPF..., participan de todo. Tienen 48.000 millones de euros que gestionar. No me vengan con excusas de que les falta por gestionar. (*Alguns aplaudiments.*) Si no les falta por gestionar nada.

Otros ejemplos que ustedes podrían hacer si no quieren reducir impuestos, que es muy fácil, pero ustedes se niegan a hacerlo porque quieren hacer unos presupuestos expansivos para gastar más, para seguir cobrando más dinero a los catalanes, para llenar los bolsillos de los políticos y vaciar el bolsillo de los ciudadanos.

¿Qué se puede hacer? Otros gobiernos regionales lo que han hecho es deflactar el IRPF en 2022. Ustedes son un peligro porque no quieren hacer ni eso. I els catalans pagarem, de mitjana, 224 euros més en la declaració de renda d'enguany només per l'augment de la inflació.

Otros ejemplos. Me sabe mal ponerlo, pero...: Castilla y León. Evidentemente no gobernamos solos, pero nuestra influencia se ha notado, y mucho. Se ríe la bancada socialista, pero lo notaran más cuando gobernemos solos y con mayoría absoluta. Cosas que se han notado: plan de ayudas a las familias, más trescientos por ciento –tome nota, *consellera*–; impulso económico y servicios sociales, más cincuenta por ciento; seguros agrarios, más veinte por ciento; apoyos a pymes y autónomos, más treinta y cinco por ciento; oferta turística, más 185 por ciento. Y, en cambio –tome nota también, señora *consellera*, que su asesor creo que no se lo ha preparado bien–, subvenciones a sindicatos y patronal, la mitad, menos el cincuenta por ciento; publicidad institucional, menos cuarenta por ciento; deuda pública, menos veintidós por ciento; déficit público, menos sesenta y siete por ciento; otras subvenciones, menos treinta y siete por ciento. Sé que al ciudadano esto le suena a música celestial y para ustedes es el infierno, que es lo que ustedes representan con la política fiscal que está afectando a tantos catalanes, trabajadores, empresas y familias.

Es posible y no quieren; no quieren ni se atreven. Cojan las tijeras y sean valientes. Está claro que para eso está VOX, y ya tendremos capacidad de gobierno también en Cataluña, pero al menos baje en un cincuenta por ciento, un treinta o un veinte los gastos políticos superfluos, y rebajen un veinte por ciento el tramo autonómico, o hagan exentos los primeros veintiún mil euros de la gente que cobran menos en nuestra querida región.

Evidentemente, nosotros plantearemos dentro de nuestra campaña, por ejemplo, «España decide», que pueda haber igualdad normativa en el IRPF entre todos los españoles, porque a PP, PSOE esto les mola mucho, pero a nosotros no. No nos gusta que haya tramos distintos depende de donde vivas. Creemos que los tramos tienen que ser iguales y las reducciones igual. Porque, ¿por qué en Andalucía los libros de texto que pagamos los padres al inicio escolar es deducible y en Cataluña no? Porque aquí malgastamos el dinero. (*Alguns aplaudiments.*)

Y mire, salen las cuentas, si usted y yo quedamos un día e intentamos rebajar gasto superfluo, que encontraremos mucho. Usted acaba de llegar y en su calculadora creo que no está el símbolo menos, que es el que debe permitir eliminar de los presupuestos toda la morralla. Y acaba de llegar, pero le aseguro que en un año del Grupo Parlamentario de VOX aquí presente hemos descubierto mucha morralla. Y el problema es que esta morralla no sirve ni para hacer caldo, lo que sirve es para caldear a los catalanes que están hartos de que se tire su dinero en chorradas, en paridas, en expresidentes, en «corpos» y en repartirse el dinero de todos.

Mire, estamos de acuerdo en algo. Es verdad que la receta es ruptura, separación... Eso lo compartimos. Compartimos que hay que romper el Estado autonómico que arruina a los españoles y que hay que separar los gastos superfluos de los esenciales para dejar de malgastar el dinero de todos. En definitiva, hay que desalojarles del poder para que los catalanes podamos vivir en paz.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per la rèplica, té la paraula la consellera Natàlia Mas Guix.

La consellera d'Economia i Hisenda

Gràcies, presidenta. Diputat, insisteixo en el quid de la qüestió: no renunciarem a la política impositiva de la Generalitat ni a cap dels punts de la seva capacitat normativa, ni tampoc farem una política fiscal de titulars, farem una política fiscal responsable i real per millorar la vida de la gent.

Vostè parlava, per exemple, de la deflactació de l'IRPF. Sap què vol dir aquesta política? Vol dir una política de titulars, perquè quan va al detall de què implicaria per cada ciutadà, trobarà el resultat. Per aquelles rendes..., pel trenta per cent de rendes més baixes, una deflactació de l'IRPF origina un estalvi individual de tres euros, per aquell col·lectiu de persones del trenta per cent de rendes més baixes. Per aquelles persones en el trenta per cent de rendes més altes suposa un estalvi anual de vint-i-quatre euros. Per tant, ja em dirà vostè si això no és una política de titulars... –si no d'irresponsabilitat. Perquè l'altra part del càlcul és que una deflactació de l'IRPF implica, doncs, una pèrdua fiscal per la Generalitat de Catalunya de 54 milions d'euros. Per tant, beneficis individuals irrisoris, insignificants, i una pèrdua de recaptació pels serveis públics, fonamentalment per l'educació, per la sanitat, et-cètera, doncs, amb un impacte molt i molt elevat.

Com dèiem, la capacitat normativa i la política fiscal de la Generalitat la farem orientada a corregir les externalitats negatives que afecten el nostre territori i els nostres ciutadans. També deia vostè, o demanava, de no omplir retòrica de canvi climàtic. El canvi climàtic no és cap retòrica, és el repte de major..., un repte de primer ordre que afrontem com a humanitat. Vull recordar que en els propers trenta anys, el món necessita reduir o passar de 31.000 milions de tones de CO₂, d'emissions de CO₂, a zero. I per fer això, doncs..., només s'assolirà des del compromís ferm del sector públic i en coordinació amb el sector privat, de noves i innovadores formes de treballar plegats. Caldrà invertir en tecnologies netes per substituir tots els processos que generen emissions que fem servir a dia d'avui, des de que sortim de les nostres cases fins que hi tornem al vespre, des d'una nova manera de fabricar acer, una nova manera de propulsar avions o vaixells, a una nova manera de fertilitzar els camps agrícoles; substituir cada element d'infraestructura industrial, de transport, d'habitatge, per una nova manera de fer les coses. I això no és només un repte, és una gran oportunitat. Hi ha qui diu que el canvi climàtic és l'oportunitat més gran d'innovar que ha tingut la humanitat al davant. I aquesta innovació, també, com a derivació de llocs de treball, doncs, de qualitat i de major competitivitat.

Per tant, grans reptes, com deia, i grans oportunitats que cap actor per ell mateix podrà entomar, i que tampoc podrem entomar amb pèrdua de capacitat fiscal. Perquè, com dèiem, venen uns anys de prioritzar importants inversions, també –i en això hi estic plenament d'acord– de revisar despesa, d'assegurar eficiència i efectivitat de la despesa, i en això podrà llegir informes de l'Airef, de l'Autoritat Independent Fiscal, que determina, doncs, que Catalunya és capdavantera en actuacions de revisió de la despesa en els seus programes de despesa en els seus pressupostos.

Com deia, ni el mercat per si mateix podrà restablir aquesta economia sencera, que hem de fer en les properes dècades, i afrontar, doncs, reptes immediats i reptes de futur, ni tampoc l'actuació única dels governs. I, en aquesta part, doncs, el que ens pertoca com a administracions públiques és com orientem els impostos, la seva eficiència i efectivitat, així com també garantir la seva suficiència, per tant no perdre capacitat d'inversió, perquè és a través de la inversió que es generen llocs de treball i que impulsem endavant la nostra economia.

Nosaltres tenim clar, com deia abans, que la política impositiva de la Generalitat s'ha d'orientar a comptar amb els recursos i actuacions necessaris al voltant de tres conceptes claus: escut econòmic i social; transformació verda, com a palanca

de competitivitat a llarg termini, a part de la nostra responsabilitat amb el planeta, i prosperitat compartida –invertir en formació, en indústria, en tecnologia– i que aquesta prosperitat la puguem revertir, doncs, en un reforç dels serveis públics.

I en aquesta línia, doncs, estem parlant també, ho estem plantejant en el projecte de pressupostos, amb els diferents grups d'aquesta cambra; uns pressupostos que, com deia, permetran comptar de forma immediata amb una dotació de més de 3.000 milions d'euros, superior a la de l'any passat, i que ens han de permetre impulsar aquests projectes de país estratègics i necessaris per millorar el futur del país i el dia a dia de la seva gent.

La vicepresidenta segona

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut

300-00235/13

Entrem en el novè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Govern sobre les prioritats del conseller de Salut, que presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Té la paraula per l'exposició de la interpellació el senyor David Colomer..., David Cid Colomer, perdó.

David Cid Colomer

Colomer va bé, que és el de la meva mare.

Bé, moltíssimes gràcies. Conseller, avui tenim per primera vegada l'oportunitat de debatre amb vostè en públic sobre quina és la seva orientació i quines són les prioritats per la sanitat pública catalana. Nosaltres tenim la sensació que el sistema de salut català es troba en una cruïlla i que hem de triar si avancem perillósament, no?, cap al camí que mostra Madrid, que teòricament no és el que volem, cap al model, òbviament, Ayuso, o si veritablement posem les bases per reconstruir un sistema nacional de salut. I el que nosaltres avui volem intentar és traçar un diagnòstic –que jo crec que podem estar d'acord; de fet, l'altre dia també ho compartíem amb la majoria de grups–, però a veure si el tractament..., i per tant també les línies que han de marcar la futura negociació de pressupostos són compartides o no.

I aquí nosaltres clarament tenim dues grans prioritats, que crec que són les dues prioritats més urgents que té el seu departament, a parer nostre. La primera és l'atenció primària i la situació de l'atenció primària, i aquesta històrica reivindicació del vint-i-cinc per cent dels recursos del Departament de Salut situats i ubicats a l'atenció primària. I això és una decisió que correspon –i també l'hi havia dit de manera reiterada al conseller Argimon–, que depèn únicament i exclusivament de la Generalitat, que això no depèn dels acords amb l'Estat, no depèn dels recursos que puguin arribar, sinó que depèn únicament i exclusivament del seu departament. I, sobretot, perquè jo crec que avui els ciutadans i ciutadanes de Catalunya tenen la sensació, i jo diria també la percepció i també la realitat, que demanar hora al seu metge o metgessa de capçalera o a la seva infermera o infermer de referència és pràcticament una gimcana. Vull dir..., jo aquests dies també, no?, preguntant a entitats, sindicats, fins i tot també a particulars ens traslladaven que en aquests moments, aquest mes de novembre, per exemple, si tu demanes en alguns centres d'atenció primària de Barcelona hora al teu metge o metgessa de capçalera, no tens visita fins al proper mes de desembre. Aquesta és la realitat que ens trobem. O, fins i tot, que tu truques per demanar atenció telefònica o truques per demanar atenció al teu centre d'atenció primària, truques via telefònica i tens potser –et diuen– entre vint o vint-i-cinc trucades per davant de la teva, que tens en espera.

Per tant, òbviament, l'accessibilitat, aquesta, fins i tot, atenció en menys de quaranta-vuit hores en un centre d'atenció primària, ara com ara, és molt difícil de man-

tenir. I, a més a més, també es donen altres situacions, que segurament tindrem més temps de parlar-ne, que es van perdent determinats serveis als centres d'atenció primària, per exemple, pediatria o també, en aquest cas, evidentment ginecologia, que també és un element molt important.

I l'argument que se'ns dona per part del departament, que s'ha donat de manera reiterada, és que és perquè falten professionals. La pregunta que ens hem de fer és: per què falten professionals? I aquesta, per nosaltres és la segona gran prioritat, que té a veure amb les seves condicions laborals, que no només vol dir salarials, que també –que també–, perquè avui, per exemple... I també en parlàvem l'altre dia. Avui... O sigui, nosaltres, que tenim capacitat per formar grans professionals, per exemple, els MIR, que venen a estudiar a Catalunya, però que després marxen a altres comunitats autònomes perquè consideren que les seves condicions econòmiques i les condicions laborals són millors.

I, de fet, l'altre dia el Sindicat de Metges ens traslladava que el sou mitjà d'un facultatiu a Catalunya està, per exemple, al voltant de quinze mil euros menys anual del que pot tenir en altres països del nostre entorn. I això, evidentment, provoca que hi hagin menys professionals i, a més, que estiguin cada vegada més esgotats. Que jo tinc la sensació que és la situació en què ens trobem, i que no és descartable que hi hagi una vaga del sector sanitari en els propers mesos. Jo crec que hauríem, com a mínim, en aquest cas..., o hauria el Govern d'intentar evitar, posant-hi remei, que vol dir, òbviament, més recursos.

I aquí també crec que hi ha una situació que crec que és difícil d'explicar, que és que existeixen diferències laborals i diferències salarials dins dels professionals que estan dins del paraigües del servei de salut a nivell català, dins del Siscat. Però és que diré més: hi han diferències salarials i diferències laborals entre empreses que són cent per cent de titularitat pública. És a dir, professionals que estan, per exemple, en el marc de l'ICS tenen millors condicions salarials i condicions laborals que, per exemple, professionals que estan a l'Institut d'Assistència Sanitària, que, per exemple, presta serveis com a Santa Caterina a Girona. I això crea una situació de desigualtat i també d'incomprensió molt gran dels professionals, que hauríem de ser capaços de resoldre.

I aquí jo crec que hi ha una proposta també que fan els sindicats, i que fa en concret el Sindicat de Metges, que crec que és interessant, que també ens permetria conèixer una dada que és difícil de conèixer a Catalunya i que sembla sorprenent, que és quants professionals estan sota el paraigua del Siscat. Si jo avui a vostè li pregunto quants metges i metgesses estan dins del paraigua del Siscat, crec que tindríem dificultats per saber el nombre exacte de professionals.

I aquí hi ha una proposta que situen, que és: igual que passa amb Educació, tots aquells professionals que presten serveis directes per part de la Generalitat, ja sigui de manera..., en empreses cent per cent públiques o en empresa concertada, com passa, per exemple, en Educació, la seva nòmina la cobrin directament de la Generalitat, que és la manera de garantir, l'única manera que té la Generalitat de garantir que aquells recursos que es destinen per millorar les condicions laborals dels treballadors sanitaris realment arriben a les seves butxaques.

Per tant, li deia: dos prioritats. I el segon tema que volíem abordar és el compliment dels acords de pressupostos de l'any 2022. Perquè, per negociar els pressupostos del 2023, jo crec que és important la paraula donada i, per tant, també saber si compliran els seus compromisos. I nosaltres volem saber si els incompliments del conseller Argimon i els incompliments de Junts per Catalunya també són els incompliments d'Esquerra Republicana i del nou conseller, el conseller Balcells.

I aquí hi han dos elements que per nosaltres són fonamentals. Salut mental. Jo crec que –vostè ho sap– és una urgència. Avui, a més, es coneixien dades que les visites per malestar emocional dels joves menors de vint-i-cinc anys han augmentat quasi un quaranta per cent si ho comparem respecte al 2019, i nosaltres vam acordar

que hi haurien 80 milions d'euros destinats a salut mental, que jo tinc la sensació o la percepció, fins i tot diria, que no s'ha notat aquest impacte.

I aquí hi han mesures concretes que poden ser imaginatives, que, a més a més, no requereixen grans recursos. Jo també li traslladava l'altre dia. En primer lloc, el telèfon d'atenció al suïcidi. El 061 no funciona. Tenen l'experiència a Barcelona, que és el telèfon d'atenció al suïcidi, que li trasllado ja les darreres dades: el setanta-cinc per cent de les trucades que rep el telèfon d'atenció al suïcidi de Barcelona són de fora de Barcelona. I, per tant, jo crec que tenim una experiència que funciona, que, a més a més, no requereix molts recursos i que jo crec que es pot implementar també a Catalunya, i el 061 ha de servir per a altres coses.

I l'altra, per exemple, també és l'experiència del Konsulta'm, que és aquesta atenció gratuïta, sense cita prèvia, especialment per a la gent jove, però no només, d'atenció psicològica, que, a més a més, amb un cost relativament reduït, permetria descarregar la pressió, especialment, que tenim als centres de salut mental, especialment d'infants i joves. Per tant, dos propostes concretes que també li fem.

I l'altre gran incompliment: el dentista públic. Nosaltres vam acordar 50 milions per desplegar el que és una llei, és a dir, és una llei del Parlament de Catalunya. Nosaltres..., ho va impulsar el nostre grup parlamentari, dels comuns, l'anterior legislatura, que era el desplegament de la cartera de serveis pel que fa a la salut bucodental. Moltíssima gent –i ho sabem–, per situacions molt complicades a nivell econòmic, no pot garantir una salut bucodental com Déu mana. I, per tant, aquí hi havia la possibilitat d'avançar en aquest desplegament.

D'aquests 50 milions, la informació que nosaltres tenim és que només se n'han executat 2, que és per compensar el servei que, una vegada més, presta l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, nosaltres el que reclamem és que la Generalitat acceleri un acord que teníem, però també el compliment d'una llei del Parlament de Catalunya. Per tant, aquests dos grans incompliments en salut mental i en salut bucodental.

I després dos grans oblits, al nostre entendre. Continua havent-hi covid, però sobretot hi ha covid persistent. I jo crec que aquí se'ns trasllada..., per part d'una part molt important de persones afectades, que reclamen per part de la Generalitat que hi hagi més i millors polítiques per tractar el covid persistent, que afecta pràcticament més de 300.000 catalans i catalanes que es troben en una situació molt complicada perquè no saben com tirar endavant els seus projectes de vida.

I, finalment, també un dels compromisos que a darrera hora..., va arribar el conseller Argimon i que nosaltres volem també que es compleixi, que és el que té a veure amb les reconstruccions mamàries en el cas del càncer de mama. Sap vostè que, teòricament, hi ha el compromís perquè es puguin fer en un termini màxim de sis mesos. Crec que també vostè va expressar el seu compromís, però nosaltres crec que ja no ens valen les paraules, ens valen els fets. I jo crec que no pot ser que a Catalunya tinguem dones que esperin cinc anys per una reconstrucció mamària o que estiguin fins i tot sense data. I, per tant, jo crec que aquests dos grans oblits els hem de resoldre.

I finalment –i acabo–, crec que també és una qüestió de model. I crec que –vostè també ho deia l'altre dia i jo també hi estic d'acord– no és només una qüestió de recursos. Podem seguir abocant recursos, però cal ser valents per replantejar el model. I aquí hi ha un altre incompliment, que és, per exemple, la internalització del 061. Si seguim abocant recursos, però seguim amb un model que, bàsicament, entén el sistema català de salut com un vector de negoci i no només com un servei públic, jo crec que no ens en sortirem. Per tant, crec que també cal avançar decididament, per exemple, en la internalització de serveis del 061 o també, per exemple, del transport sanitari no urgent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs ara, per la resposta, té la paraula el conseller Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Moltes gràcies, presidenta. Diputat. En primer lloc, li agraeixo molt el to de la seva interpellació, que és un to realment molt positiu, molt constructiu. També li he de dir que la compareixença o la interpellació d'avui em sorprèn una mica perquè, de fet, ens podem trobar que fem una mica d'espòiler de la compareixença. No? D'acord. Però, en qualsevol cas, el que sí que em permetrà és que compartim una mica elements de diagnòstic i esperaré el tractament –fent el símil que em feia i que s'ajusta molt a lo que avui ens toca– en la compareixença. Perquè jo crec que en la compareixença plantejarem quines són les propostes de solució que tenim amb els reptes compartits –que ara parlarem– al voltant de la situació del sistema nacional de salut. I que, a més a més, em permetrà fer-ho amb tots els grups i amb el temps necessari per donar-li el compliment.

Però anem per parts a la seva intervenció. Vostè diu: «Estem en una cruïlla i sabem el diagnòstic.» De fet, home, sempre estem en una cruïlla, no? El moment és complicat perquè el context és complex. És a dir, estem en una situació de crisi econòmica, de crisi energètica. Estem en una situació de manca o no de professionals, que ara en parlarem també. Però estem en un moment en el qual és imprescindible que mimem, cuidem el nostre sistema nacional de salut perquè podríem entrar en una deriva complicada.

El pilar de l'atenció primària. Per nosaltres és imprescindible que l'atenció primària sigui el pal de paller. Això ho diem tots, eh? I vostè em diu: «Bé, després hi ha uns incompliments.» També li he de dir que jo m'incorporo fa un mes al departament i que, en tot cas, som hereus del pla de govern, però que en aquesta segona etapa de la legislatura imprimirem un ritme diferent i unes prioritats diferents. I, en tot cas, em sap greu constatar que hi han hagut incompliments en els acords de pressupostos amb vostès en el 2022. Em sap greu constatar-ho. I ja li avanço que procuraré que això no passi. Perquè, entre altres coses, hi havia el compromís de dedicar a l'atenció primària un vint-i-cinc per cent del pressupost. Això ho diu vostè, però ho deia jo mateix com a president del Consell Assessor del Departament de Salut de l'anterior legislatura, no? I, de fet, sí que constato que, des del pressupost anterior a aquest, hem passat d'un 17,6 per cent a un 17,9 per cent. Per tant, no hi ha un increment significatiu que faci pensar que en aquest any es volia arribar al vint-i-cinc per cent. Però jo també li dic una altra cosa, eh? Que hi arribarem al vint-i-cinc per cent.

Però no es tracta només d'injectar més diners al sistema ni a la primària sense més. Vostè ho comentava al final, però jo ho poso al començament. És a dir, aquí el que es tracta és d'un canvi de model. No es tracta de posar més diners al sistema perquè seria infinit això, sinó que es tracta d'un canvi de model. I això va lligat també amb el tema dels professionals. És a dir, quin és el model tradicional que tenim? Falten metges –diem–, falten infermeres, falta... Jo em pregunto: és veritat que falten tants metges? És veritat que falten tantes infermeres? Plantegem-nos-ho. En quin sentit? Hem de ser capaços de canviar el rol dels professionals, sobretot a l'atenció primària. L'atenció primària ha de ser resolutiva, ha de ser accessible, però ha de ser racional en el sentit de que... L'altre dia em veia amb els col·legis d'infermeria, els quatre col·legis d'infermeria de les demarcacions de Barcelona, Girona, Tarragona i Lleida, i em deien: «És que infermeria hauria de tenir un paper més important.» I jo vaig dir: «I tant.» I per què no passa això? Oh, perquè el model no permet ni que les infermeres expertes, ni que les especialitats d'infermeria, ni que el mateix paper d'infermeria pugui tenir un paper més resolutiu en l'atenció domiciliària, en l'atenció residencial, en l'atenció del pacient crònic. Si som capaços de canviar aquest model i dotar d'autonomia de gestió els centres d'atenció primària, avaluant

per resultats i no tant per nombre de visites o per l'accessibilitat de les visites, tant les que siguin presencials com les que siguin telemàtiques, haurem fet un gran canvi transformador del model. I aquest és el model que ens interessa. Que ens interessa a nosaltres en l'actual Govern, que m'interessa a mi com a conseller. És a dir, siguem resolutius, siguem capaços de potenciar l'atenció domiciliària, l'atenció comunitària, la interacció entre els municipis, entre la pròpia atenció primària i l'atenció socio-sanitària i social. I no avanço més en aquest sentit, perquè tornaria a fer un espòiler de lo que parlarem en la compareixença. Però els trets han d'anar per aquí sí o sí. Pel que fa a l'atenció primària i pel que fa a l'increment de recursos a l'atenció primària.

I entrem en el segon punt que apuntava: les especialitats. En el tema d'especialitats, primera, que la determinació dels MIR ja ens agradaria que la tinguéssim nosaltres, que ja l'hem demanat moltes vegades, però no la tenim. Però és que no és només això; potser ens haurem d'acostumar a una visió més racional de quines són les especialitats, les seves necessitats i, sobretot, d'equitat en el territori. És a dir, per posar un exemple senzill, que vostè comentava, de pediatria. El control del nen sa l'ha de fer el pediatre? Home, que ho faci el pediatre és un luxe. L'ha de fer el pediatre? Ho pot fer la infermera de pediatria i el pediatre ha d'estar per les funcions més específiques de diagnòstic i de tractament quan ja s'intueix una malaltia.

També deia: «Hi ha fuga de professionals.» Bé, mirava al col·legi de metges el tema de la fuga de professionals i potser no és tanta, perquè els professionals que se'n van són els que ja venien de fora, que es formen i se'n van. Aquest és un altre tema –aquest és un altre tema. Però els que ja venien de fora, els formem i se'n van. Els que són d'aquí –vinguin de la nacionalitat que vinguin, eh?, però vull dir, que no han vingut a estudiar aquí, sinó que ja vivien aquí, no?– aquests es queden amb una gran mesura, no? I aleshores potser no hi ha tanta fuga de professionals.

Que estan mal pagats? Sí, i tant. Estan mal pagats. Què hem de fer per pagar-los millor? Home, d'entrada hauríem de tenir pressupost el 2023. Però si és que si no, això serà complicat, eh? Perquè, és clar, volem pagar millor els metges. Volem pagar millor les infermeres. Volem especialitzar els auxiliars administratius. D'acord, fem-ho. Equiparem-ho com?

Home, tenim ara una oportunitat important, que és el conveni Siscat, el conveni de tota la xarxa concertada, que a més a més anirà seguit del conveni de l'ICS. Entre el conveni de la xarxa concertada i el conveni de l'ICS tenim el total de professionals del sistema que per mi no és difícil dir-li el nombre. En aquests moments són 126.000 professionals els que estan en el sistema nacional de salut, perquè considerem el sistema nacional de salut tot –tot. Això ens hem de posar al cap. És a dir, el sistema nacional de salut públic i de qualitat d'aquest país és tot. És el que en diem «concertat» i el que en diem «propi», perquè el que en diem «concertat» en gran mesura són consorcis públics que són públics.

És a dir, quan parlem del Parc Taulí de Sabadell, és seixanta per cent Generalitat, quaranta per cent ajuntament. Això és públic o públic públic, no? Tan públic com l'ICS, no? Quan parlem de la xarxa concertada i podem parlar de Sant Joan de Déu, resulta que estem parlant de l'hospital infantil de referència del sud d'Europa, del qual n'estem tots tan orgullosos i que, a més a més, el seu finançament i la seva transparència ha de ser pública i notòria. Això és el sistema nacional de salut. A què hem de tendir entre el conveni que s'està treballant amb el Siscat i de l'ICS? Home, que es vagi homogeneïtzant. Amb això estem absolutament d'acord. Estem absolutament d'acord amb aquest diagnòstic. Perquè, és que no pot ser. Hi ha coses que no poden ser –hi ha coses que no poden ser.

Bé, hi ha coses que no poden ser amb això i amb altres coses que hi han. Per tant, el primer que hem de fer a l'hora de fer l'anàlisi de situació, que és el que fa un nou conseller quan arriba, és ser transparent i crític. I aleshores aquí m'hi trobaran. És a dir, jo soc crític amb les situacions que no van bé i, en tot cas, no amagarem el cap

sota l'ala per a afrontar-les i si pot ser, conjuntament, i si pot ser, naturalment, amb pressupostos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller. Per a la rèplica, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, conseller. També li agraeixo el to. Sí que li he de dir que m'hagués agradat que hagués concretat una mica més. I també li soc sincer. Nosaltres no hem esperat aquesta compareixença, perquè també tenim la sensació de que els està costant una mica arrencar, és a dir, ja fa un mes, dos plens, no? I al final també els dic que no els esperarem. És a dir, vull dir, que nosaltres en la moció moltes de les qüestions que avui hem col·locat hi ha les nostres prioritats i, per tant, també les nostres propostes crec que les situarem com estem fent, també, com voldrem fer amb la negociació de pressupostos.

I no els esperarem perquè al final el seu temps o el temps dels polítics no és el temps dels pacients o dels professionals. I vostè deia: «Jo acabo d'arribar» i això li compro i no, en tot cas, no és una qüestió personal, però és que Esquerra Republicana no va arribar ahir al Govern ni va arribar abans d'ahir; ni l'any passat ni l'altre. I, per tant, jo crec que al final, quan algú és membre d'un govern, doncs, també és corresponsable de les qüestions que fa. I si hem perdut una dècada amb la sanitat pública a Catalunya, doncs, això també és corresponsabilitat d'Esquerra Republicana. No és només de Junts per Catalunya, que també i de llarg, ja l'hi dic jo ara.

I en el tema de l'atenció primària, vostè ho situava. Jo no dubtava –m'ho havia guardat per a la rèplica, però ja ho ha tret vostè– jo no dubtava del seu compromís, perquè no sé de quin ha estat el seu compromís des del camp professional i, per tant, entendria que allò que va defensar com a professional també ho defensa com a conseller. I és aquesta voluntat d'arribar al vint-i-cinc per cent i deia que ens queda camí per recórrer perquè òbviament ara estem en el 17,9.

Però el tema és en el què. Jo crec que, sincerament, crec que està tot inventat. Si volem millorar l'atenció primària necessitem més metges i metgesses i necessitem més infermers i infermeres. I és que no n'hi ha una altra. Si és que és això. Jo no estic en desacord i, al revés, crec que és una bona notícia que tinguem nutricionistes als centres d'atenció primària, que tinguem, no?, fisioterapeutes, que és un anunci que ha fet vostè, o suport emocional. Però això no arreglarà els problemes que tenim a l'atenció de primària per si sol, si no tenim més professionals, en aquest cas sobretot metges i metgesses i infermers i infermeres.

Perquè això no arreglarà que tu truquis al teu CAP i no t'agafin el telèfon, o que no tinguis garantit que en quaranta-vuit hores tens l'atenció al teu centre d'atenció primària, que això és el que hauríem de..., no? I, a més, està demostrat tots els estudis científics i vostè ho coneix millor, sap perfectament que l'accessibilitat i la longitudinalitat, que vol dir que tinguis al llarg de la teva vida el mateix metge o metgessa de capçalera, que coneix la senyora Maria que va al CAP i sap el que li passa només entrar per la porta, són dos elements fonamentals, fonamentals, per millorar les condicions de salut d'un país i fins i tot l'esperança de vida. I això són metges, metgesses, infermers i infermeres, i això és clau per poder-ho fer.

I vostè parlava dels MIR, però, miri, també a primària –ho sap– a Catalunya han quedat places vacants a atenció primària. És a dir, teníem places que, no? –teòricament l'Estat que ho fa tot malament i que jo ja sé que no l'encerta mai i que tot és culpa de l'Estat i nosaltres ho fem tot bé–, però que teníem places destinades per a atenció primària a Catalunya que no s'han cobert. I el problema és perquè l'atenció primària ni les condicions laborals ni a vegades tampoc el reconeixement professional, doncs, el tenim com l'hauríem de tenir.

I vostè deia pediatria. Bé, vostès estan parlant d'un canvi de model, però estem deixant de fer coses que fèiem abans. I el que no entén la ciutadania és: si tenim més diners –perquè tenim més diners–... Segurament en volem molts més, però tenim més diners que mai en Salut i jo també li preguntaré: quina serà l'execució del pressupost de Salut aquest any? Passarem dels 14.000 milions, que és el que més o menys es comenta o *se dice y se comenta*? Jo crec que sí. Superarem l'execució de 14.000 milions d'euros, que és un rècord absolutíssim, amb el pressupost de Salut. I, en canvi, li diem a la gent que ara ja no tenen pediatra en el centre d'atenció primària perquè hem decidit que és molt millor per al sistema la concentració pediàtrica. Home, no. És perquè no tenim pediatres. I el problema és que no hem estat capaços de planificar que tindríem els pediatres que hauríem de tenir. I aquest és el tema. Per tant, les coses jo crec que s'han de dir clar i català, que diu la meua àvia, i jo hi estic d'acord.

Necessitem pressupost. També, jo crec que està bé que li traslladin al president del seu partit, al qual aprofito per felicitar-lo, que el primer que va dir és que Catalunya potser podria anar a pròrroga pressupostària. Si no, ens han de convèncer a nosaltres que necessitem pressupost. Per tant, per tenir més professionals necessitem, sí, pressupost. Nosaltres tenim voluntat. I dos, que en el pressupost hi posem més calers per al sou, perquè, si no, tampoc en tindrem més. Per tant, pressupostos i amb més diners per als professionals.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Manel Balcells Díaz.

El conseller de Salut

Sí, moltes gràcies, presidenta. Diputat, celebrego discrepar amb algunes coses, no? Perquè discrepem en les receptes, però això és bo. Això és bo, perquè vol dir que hi haurà debat; hi haurà diàleg. Algunes coses que abans no he tingut temps de dir i que no són ni oblidats ni que vull defugir. Parlàvem de salut mental. Salut mental és una altra de les prioritats. També en la compareixença això també sortirà. I, de fet, estem preocupats tots per quin és el..., les conseqüències d'aquesta pandèmia, perquè no hem d'oblidar que hi ha hagut una pandèmia. Ens ha afectat molt, no només des del punt de vista de benestar emocional, sinó també en les llistes d'espera, també en els canvis que s'havien de produir en el sistema i que no s'han produït.

Vostè diu: «S'incorporen i no hi ha temps.» Efectivament, no hi ha temps. Jo porto un mes, eh. Però hem pujat en un tren en marxa i hem pujat a tota velocitat. Jo li dic que al nostre Departament de Salut tenim tots els canvis estratègics fets; l'equip està en marxa i està tot en marxa, funcionant. I estem ja implementant canvis. Avui mateix hem presentat el Centre Nacional de Teràpies Avançades. Això és nou. Això és necessari. Això és transformador. Això és futur. I això va en paral·lel a les altres coses que hem de fer. Que hem de fer i que farem.

Les reconstruccions mamàries, compromís, i el complirem. Hi ha llocs que es fa immediatament. En el mateix sistema, hi ha llocs que tarden més de sis mesos i més de dos anys. No pot ser. Aquestes desigualtats no poden ser. I amb mi al capdavant del departament no passarà; intentaré que no passi. Farem canvis perquè això no passi. Això vol dir remoure-ho una mica tot, eh? Però ho farem perquè no pot ser. Hi ha coses que no poden ser.

Allò del 061, la internalització del 061. Escolti'm, jo quan he arribat el que m'he trobat és: això està licitat, hi ha una empresa i no he pogut retirar la licitació. El que sí que puc fer és canviar, en comptes de dos anys més dos, un més un. Un any i ho arreglarem, perquè vam dir que ho arreglaríem i nosaltres ho arreglarem. Una altra cosa és la gratuïtat. La gratuïtat no depèn de nosaltres. Jo he escrit ja personalment a la ministra, a la secretaria d'Estat, perquè depèn d'ells.

Vostè em diu: «Home, mirin el model de Barcelona.» No és exactament el mateix. El 061 té unes altres prestacions, té un suport darrere de professionals que, a

més a més, han activat, amb el tema del codi suïcidi, han activat més de dotze casos, de forma urgent, en dos mesos des que es va implementar en els dos mesos següents, que han activat els recursos necessaris perquè el codi suïcidi estigués en marxa. És a dir, una cosa és l'acompanyament, una cosa és un telèfon d'ajuda, i una altra, un sistema en el qual s'activen els mecanismes assistencials que, en fi, que disposem amb el 061. Per tant, el 061 ha de ser gratuït? Sí. Jo penso que ha de ser gratuït? Sí. Treballaré perquè sigui gratuït? Sí. Però no podem deixar de tenir un sistema del 061 que funciona i que es complementa perfectament amb la intervenció de Barcelona, però que donen unes prestacions diferents.

Sobre el model sanitari, diu: «Està tot inventat.» No és veritat. No és veritat. Vostè em parla de la longitudinalitat. Això és un paradigma que ha quedat antic –ha quedat antic. Ha quedat antic. En aquest moment, l'atenció domiciliària l'ha de fer un equip d'atenció domiciliària. L'atenció residencial l'ha de fer un equip d'atenció residencial. Sí. No, no, no. És a dir, el domicili no l'ha de fer el metge de capçalera que té el «cupó», sinó que al domicili hi ha d'haver un equip destinat a domicilis i que pot ser format per infermeres. Això trenca la història de la longitudinalitat? Sí. Això és innovar? Sí. Això és incorporar nous elements en l'atenció primària i l'atenció domiciliària? Sí. Això és interrelacionar l'atenció social amb la sanitària? També.

Per tant, hem de trencar alguns motllos de l'atenció clàssica per poder millorar l'atenció. I no es tracta només de posar més metges, més infermeres, més diners. És posar-ho de forma diferent, de forma diferent per tenir un resultat millor. D'això, se'n diu «innovació» i aquí podem debatre, podem discutir i podem trobar solucions, perquè el que necessitem és que la gent estigui més atesa. Més diner, sí. Més professionals, també. Però no només això, sinó el canvi de model.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a combatre la violència masclista

300-00240/13

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les mesures per combatre la violència masclista, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula per exposar la interpel·lació la diputada Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats, consellera. Només queden dues setmanes per al 25 de novembre, el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, una violència que pateixen les dones a tot el món només pel fet d'haver nascut dones. Des d'aquesta cambra, hem fet moltes declaracions, hem fet minuts de silenci, hem fet mesures legislatives per mostrar el nostre compromís i el nostre rebuig cap a aquesta xacra. Però alguna cosa estem fent malament, molt malament, perquè les generacions joves, les generacions que ja han nascut amb aquestes lleis contra la violència masclista, s'estan mostrant tant o fins i tot més masclistes que les de generacions anteriors.

Segons el darrer informe *sobre la violència de gènere y domèstica* del Institut Nacional de Estadística, amb dades del 2021, el tram d'edat on ha crescut més la violència masclista és entre els menors de divuit anys. Concretament, l'augment més gran de víctimes l'any 2021, s'ha produït entre les dones de menys de divuit anys, i l'augment més gran de denunciats s'ha donat entre els menors de dinou anys. Per

sota dels divuit anys, l'increment de nois denunciats, i això ens hauria d'alarmar moltíssim, ha estat de gairebé un setanta-u per cent.

I si faig servir dades de l'Instituto Nacional de Estadística, referides a tot l'Estat, és perquè no n'hi ha de catalanes. Precisament, el darrer informe de Save the Children «No és amor», diu que els adolescents i les adolescents del segment d'edat d'entre tretze i disset anys, s'han d'identificar com un col·lectiu específic en els estudis i enquestes sobre violència de gènere. Fa poc, Save the Children va venir a la Comissió d'Igualtat a presentar-lo i es va queixar també que no hi havia dades d'aquest segment.

És difícil fer front a aquest augment de la violència masclista en el segment dels adolescents si no sabem quants n'exerceixen, quantes víctimes tenim, com ho fan, i, sobretot, per què ho fan. Per començar a pensar en els perquè, podem recórrer a altres estudis estatals. Els segments d'edats d'aquests estudis no es corresponen exactament amb el segment que li estic dient jo ara, de tretze-disset anys, però no tinc altres dades, i, almenys, ens donen una certa idea d'aquests perquè.

Primer perquè: segons les dades de l'estudi «*Percepción de la violencia de género en la adolescencia y la juventud*» de la Delegación del Gobierno para la Violencia de Género, de l'alt percentatge de nois i noies que rebutgen la violència de gènere, que la troben inacceptable, n'hi ha un de cada tres que considera acceptable, per exemple, controlar la «nòvia» dient-li on pot anar i on no pot anar, quins horaris ha de fer, si pot estar amb els amics o no.

Vist això, no sorprèn saber que noies d'entre setze-dinou anys han patit violència en forma de control per part de la parella en els darrers dotze mesos, i ha pujat fins al vint-i-cinc per cent, aquest control. És a dir que aquí trobem un perquè, i és que, probablement, els nois i noies no reconeixen algunes formes de violència masclista, i, a més, no se senten elles víctimes ni se senten ells agressors, la qual cosa vol dir que els hi manca formació d'igualtat i formació en emocions, en formació emocional.

Segon perquè: segons el *barómetro juventud y género* del Centro Reina Sofia, el 2021, un de cada cinc homes joves enquestat diu que la violència de gènere no existeix, que és un invent ideològic. I aquest és un altre perquè, fruit dels discursos negacionistes. I jo vull centrar-me en les xarxes; ja sé que hi ha grups polítics que fan aquest discurs negacionista, però ara em vull centrar en les xarxes.

Hi ha un estudi, «*Jóvenes en la Manosfera*», i la influència que té la misogínia digital, que diu que des de fa uns cinc anys, i coincidint amb el *Me too*, que és el moviment global que denuncia la violència masclista, especialment la violència sexual que pateixen les dones a tot el món, coincidint amb aquest *Me too*, s'exacerba també el masclisme a les xarxes. La «*manosfera*», que ha estat definida com un conglomerat d'espais virtuals, és un lloc on hi ha molts discursos misògins i antifeministes. Si tenim en compte que la joventut se socialitza moltíssim en aquesta «*manosfera*», entendrem que s'hagi estès la idea que la violència masclista és un invent ideològic.

Un altre perquè té a veure amb la pornografia. L'informe de la fiscalia de 2019 assenyala que els delictes de violència comesos per joves han augmentat respecte a l'any anterior, i és especialment punyent en el cas de la violència sexual, i, sobretot, de la violència sexual comesa en grup. I continua dient que es tracta d'un fenomen que té relació amb l'ús de la pornografia a través de les xarxes, on es representa la dona cosificada. La majoria de joves han consumit pornografia des dels vuit o nou anys. Més dades: el vint-i-nou per cent de noies diuen que han consumit pornografia, contra el setanta per cent de nois, però les motivacions que tenen uns i altres per fer-ho són molt diferents. Les noies diuen que consumeixen pornografia per curiositat i per resoldre dubtes, i els nois diuen que ho fan per excitar-se i per masturbar-se. Són dos situacions molt diferents. El problema està en que els nois el que veuen és violència cap a les noies, i s'exciten amb això, i les noies aprenen a ser sotmeses i a ser subordinades.

I encara els donaré una altra dada molt inquietant relacionada amb el problema de la manca d'educació sexual. Segons l'estudi «*La sexualidad de las mujeres jóvenes en el contexto español*», sis de cada deu dones diuen que han tingut sexe sense tenir-ne ganes o per compromís. És clar, això és gravíssim, sis de cada deu. Les causes d'això són diverses, van de menys greus a més greus. Hi ha noies que manifesten que ho fan per compromís per complaure la parella, d'altres perquè s'han sentit pressionades, i d'altres encara perquè tenien por que dient que no tinguessin conseqüències molt greus. En el mateix estudi, les noies fan palesa una crítica punyent cap a la pornografia. Més de la meitat diuen que la pornografia satisfà els desitjos masculins, i el setanta-set per cent creu que és una indústria que hipersexualitza molt freqüentment el cos de les dones i que el cosifica.

Un quart perquè té a veure amb la precocitat de les relacions afectivosexuals. Comencen molt d'hora, les relacions duren poc, però són molt intenses, i estan molt impregnades del sexisme de les xarxes i d'altres llocs; un sexisme que porta a situacions de domini i control, i a maltractament psicològic i físic de l'home sobre la dona.

I una altra cosa de la qual no he trobat dades, però que n'he trobat d'altres comunitats, i suposo que a Catalunya no som tan diferents, i és que han augmentat els embarrassos de nenes de menys de tretze anys que han tingut relacions amb nens de menys de tretze anys.

I un últim i cinquè perquè, que deixo sobre la taula, és que potser molts centres no estan fent coeducació, i els que l'estan fent, potser no l'estan fent com caldria, perquè no està tenint l'efecte desitjat. La coeducació hauria de tenir com a objectiu fomentar la igualtat i combatre els estereotips de gènere per tal de posar fi a la violència masclista. Mentre no desmuntem els estereotips de gènere, de rols o de manera de ser, no desmuntarem aquesta idea de superioritat masculina i de subordinació femenina. I, per cert, aquestes imatges hipersexualitzades que dèiem abans, per posar algun exemple, aquests pits enormes amb silicona o aquests llavis molsuts amb silicona, amb què les noies se senten molt poc representades, són una de les raons dels trastorns de l'alimentació i l'augment de les operacions –una de les raons, no vol dir que no n'hi hagi més– de cirurgia estètica.

Jo li deixo aquí aquests perquè, consellera, tot i que potser en podem trobar d'altres que expliquin aquest augment de la violència masclista al segment tretze-disset anys.

En tot cas, consellera, a mi m'agradaria que em digués si s'està fent algun estudi a Catalunya per concretar dades i saber els perquè, perquè sense tenir les dades de què està passant realment i quins són els perquè que això es produeixi, ens és difícil actuar-hi. La segona és si ha pres alguna mesura per revertir aquesta situació que tenim. Si ja l'havia detectada i si té mesures, i quines són aquestes mesures i com estan funcionant. I, finalment, voldria saber també si ha previst més mesures en el futur per poder contenir aquesta xacra entre la gent jove, que és inadmissible en aquests moments.

Perquè miri, consellera, si no està fent res per combatre la violència masclista en aquest segment d'edat de tretze a disset anys, està fallant als nostres nois i noies joves. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la resposta, té la paraula la consellera Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada. Per primera vegada, un govern ha assumit la transformació feminista com a eix central. I això vol dir que l'erradicació de les violències masclistes és un eix prioritari. Per això, també per primera vegada, aquest Govern té un Departament d'Igualtat i Feminismes que lidera les polítiques d'abordatge del país, coordinant l'acció tant de tots els departaments com també del conjunt d'actors del país. I les prioritats polítiques es mesuren també amb recursos

econòmics, amb els recursos econòmics que s'hi destinen. En l'exercici pressupostari de l'any 2022 vam doblar els recursos destinats a les polítiques d'abordatge de les violències masclistes i aquest pressupost seguirà creixent perquè volem fer més i millor prevenció, més i millor reparació, perquè les nostres vides importen i perquè tenim tot el dret del món a viure vides en plena llibertat.

Sobre la pregunta específica que vostè em feia o el conjunt de preguntes que vostè em feia amb relació a les violències masclistes que es produeixen en aquesta franja d'edat dels tretze als disset anys i, en especial, les violències sexuals pels exemples que vostè està posant, entenc, oi?

Deixi'm que li digui primer una cosa, i que hi he reflexionat molt, ja no només en la meua etapa com a consellera, sinó també en la meua antiga vida professional. Tenim la generació de gent jove més sensibilitzada que ha tingut mai el país. Si ho comparem amb la resta de generacions, és la gent que s'identifica més amb el feminisme, que és més conscient de l'existència de violències masclistes, conjuntament amb altres elements. També és la generació que té més conscienciació en matèria dels drets de les persones LGTBI, de les persones racialitzades... I això vol dir que sigui una generació on no es produeixin violències masclistes, racisme o LGTBI-fòbia? No, clar que no. Perquè la societat segueix sent masclista, segueix sent racista, segueix sent LGTBI-fòbica.

És a dir, que crec que necessitem tractar amb molta cura les violències que ocorren en aquesta edat per no responsabilitzar la gent més jove d'un fenomen que, d'una banda, és estructural i, d'altra banda, el veiem en totes les franges d'edat. I hi ha un altre punt també a fer, que és el que observem amb les dades, sempre són dades..., bé, hi ha dos tipus de dades. D'una banda, observem les dades relacionades amb les denúncies i en la mesura que s'ha pres major consciència, en la mesura que també hi ha millor acompanyament per part de les institucions i el focus ha passat o la responsabilització ha deixat de tenir el focus en la víctima i passa a l'agressor, afloraran més denúncies. I, al mateix temps, les enquestes de victimització també van millorant en el refinament de les preguntes i s'identifiquen més les situacions.

I torno al que vostè estava dient. Això és suficient i vol dir que és una pantalla passada? No, clar que no; és que l'arrel de les violències masclistes és que com que són estructurals, queden naturalitzades, és a dir, que fins que no s'identifiquen no són anomenades com a tal. I la gent jove, igual que altres franges d'edat, poden trobar-se en unes situacions, sigui de control per part de les seves parelles, sigui de sotmetre's a unes pràctiques sexuals que no són les que volen, que no són amb consentiment, que s'hi veuen forçades, sumat als diferents tipus d'agressions en l'espai comunitari i en l'espai educatiu, totes les diferents formes de violència masclista, que necessiten, com deia, primer ser anomenades per després poder identificar quin acompanyament és el que es busca més enllà de la dimensió forense i policial.

Li explico ara una sèrie de polítiques que estem duent a terme i algunes són polítiques en construcció. I són polítiques en construcció perquè entenem que les hem de fer com a país. Que la transformació feminista i l'existència d'un Departament d'Igualtat i Feminismes passa perquè aquestes polítiques d'abordatge no siguin fragmentades, no estiguin descoordinades i no tinguin una manca de lideratge, com ha passat en la darrera dècada. Que siguin polítiques que s'assentin al conjunt del territori, que els protocols, els serveis i els circuits quedin d'una vegada coordinats amb uns estàndards homogenis en el conjunt del país perquè, es visqui on es visqui, aquestes violències puguin ser tan previngudes com reparades amb els mateixos estàndards.

D'una banda, i ho sabem, i torno al tema de les violències sexuals, perquè és al que ha fet més menció, la setmana que ve presentarem el model d'abordatge de les violències sexuals. Per tant, no desplegaré ara aquí totes les mesures. Però és evident que tenim una xarxa de país que està desplegada territorialment, que ha anat creixent de manera una mica desordenada, això és cert, en els últims quinze anys, però

que ha estat molt centrada –i això té a veure en com neix el marc normatiu amb relació a les violències masclistes– en les violències masclistes en l'àmbit de la parella i no en altres formes de violència i, per tant, també centrada majoritàriament en unes franges d'edat i no en altres franges, que passa tant amb la gent més jove com amb la gent més gran, on també manquen polítiques concretes. Per tant, aquest model el que busca és actualitzar, entre altres coses, tota la xarxa de serveis perquè pugui, amb més especialització, atendre també a les diferents formes de violència en les diferents franges d'edat.

És evident també que cal molta més prevenció comunitària, i especialment, doncs, l'àmbit per excel·lència d'aquesta prevenció comunitària, en la franja de tretze-dissset anys, és l'àmbit educatiu. I és evident que el Coeduca't ha de ser reforçat; és un punt d'inici, però el Coeduca't no pot ser un programa d'adhesió voluntària, sinó que ha de ser un programa al qual s'adhereixin tots els centres i desplegui tots els components, des de la dimensió de la diversificació dels referents, des de la prevenció de les violències masclistes, el coneixement del propi cos, l'educació en sexualitats o l'educació sexoafectiva, i ha de ser central. De fet, en el decret d'ordenació de l'ensenyament bàsic, que inclou infantil, primària i secundària, que el Govern va aprovar fa cosa d'un mes, s'ha inclòs l'educació sexoafectiva com a contingut curricular. Clar, el canvi no passarà d'un dia per l'altre; el decret hi és, estableix una sèrie de mandats per al conjunt de centres de què implica fer transversal la perspectiva de gènere, de què implica fer aquesta prevenció de violències masclistes, i proporcionar les eines al conjunt de l'alumnat. I estem treballant amb el Departament d'Educació per anar desplegant aquest contingut curricular des de la fase de zero a tres, on estariem fent prevenció de les violències sexuals, fins a les etapes més avançades de la formació obligatòria, doncs, per proporcionar eines de coneixement del propi cos, de relacions des del respecte, relacions igualitàries, el consentiment, etcètera.

Estem treballant també, com sabrà, en un pla per combatre la pressió estètica. Estem parlant de violències de magnitud diversa, però igualment de violència; és una forma de violència simbòlica que té materialitzacions molt concretes en la salut física i mental, però també en la imposició d'uns patrons que limiten tries personals, espais que s'utilitzen o no s'utilitzen i que tenen un impacte diferenciat en les dones, també en funció de l'edat, en funció del color de pell, en funció de si es té alguna discapacitat. Aquest pla està treballant-se i relativament en breu veurà la llum, i té com a focus central la gent jove i també les xarxes socials, perquè és evident que aquesta és una realitat relativament nova que ens impacta al conjunt de la societat, però en la generació més digital i en la que viu en bona mesura la seva vida a les xarxes o que comparteix molt de temps a les xarxes, doncs, cal posar-hi un èmfasi especial.

En l'àmbit educatiu, també, estem treballant per l'actualització del pla d'escoles lliures de violència perquè hi hagi un millor acompanyament i una millor formació del conjunt de la comunitat universitària; també per poder acompanyar els centres escolars quan s'hagi produït una situació.

Treballem també..., vam publicar fa poc i vam presentar conjuntament els dos departaments la guia d'acompanyament a l'alumnat que manifesta situacions de violència sexual perquè es puguin identificar, perquè es pugui fer aquest acompanyament, tant des del centre com des de les famílies. I, en qualsevol cas, com li deia, i això ho presentarem la setmana que ve, aquest model d'abordatge de les violències sexuals també té com a objectiu poder coordinar tots els circuits del país per poder atendre les violències, o l'impacte de les violències, i la reparació d'aquestes violències, que es produeixen també en aquesta edat, i per poder distingir els grups d'edat, perquè no és el mateix una situació de violència sexual, per exemple, viscuda per una nena de deu anys que per una noia de setze, i les hem de poder acompanyar i atendre en la diversitat de les seves necessitats.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per la rèplica, té la paraula la diputada Gemma Lienas Massot.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Consellera, quan la sento sempre em sembla que tot va sobre rodes, de veritat, em sento feliç a l'escoltar-la. Però després, quan surto a la realitat, veig que les coses no van, i aleshores tinc la mateixa impressió que tenia aquest estiu. Aquest estiu veia cada setmana, si no cada dia –no ho sé, no l'hi sabria dir–, anuncis de la seva conselleria de lo bé que ho feien, a *La Vanguardia*. I, clar, jo pensava: «Està molt bé, però després això no ho veiem.» És a dir que sembla més propaganda que la realitat. No ho sé.

Li recordo que l'any passat només va executar el cinquanta-cinc per cent..., en l'exercici passat, el cinquanta-cinc per cent del pressupost, i que aquest any, aquest estiu, ara no recordo la xifra, però no anava gaire millor. Per tant, potser sí que té bones idees, però potser falta que es plasmin aquestes bones idees. Perquè realment jo el que he dit és que hi ha un augment de la violència masclista en el grup de tretze-disset anys, i per tant és possible que tinguin més consciència, però alguna cosa està passant si està augmentant, i alguna cosa potser està referida en algun d'aquests perquè, o en tots ells, que li he posat abans sobre la taula.

D'altra banda, jo no he responsabilitat els joves, eh?, de cap de les maneres. Si responsabilitzo algú és la gent gran, a nosaltres i a vostè, consellera, com a responsable, perquè ells no en tenen cap culpa; som nosaltres que hem muntat tot aquest món, som nosaltres que hem permès aquesta indústria pornogràfica, som nosaltres que estem permetent moltes coses. Per tant, de cap de les maneres els hi tiro a la cara a ells aquest augment de la violència, al revés, ens l'imputo a nosaltres, i més específicament a vostè. Però crec que hem de fer alguna cosa, que hem de fer alguna cosa per ajudar-los. És el que li deia abans. Si no estem fent res, els estem fallant.

Una altra cosa que li volia dir és que vostè diu que posa tot de plans en marxa, però, per exemple, les entitats, que moltes d'elles es dediquen a combatre la violència masclista, no han tingut les subvencions..., la convocatòria de subvencions fins l'octubre del 22, les subvencions que eren per l'exercici 2022. Com han pogut sobreviure aquestes entitats sense les subvencions? Bé, potser algunes, afins a vostè, sabien que els hi donarien i han pogut demanar crèdits, però la majoria no podien sobreviure. Ja sé que em contestarà que han allargat el termini fins al juny del 23, però em diuen les entitats que això no els serveix de res, perquè elles fan projectes per anys, i, per tant, que el que necessitaven era les subvencions del 22 i després tota la del 23, no la de mig 23. L'hi dic perquè, hi insisteixo, el discurs és molt bo, a mi m'agrada, però després la realitat em demostra que és una altra.

Després, està bé el que acaba d'explicar de la coordinació, però jo, quan parlo amb les entitats, i sobretot quan parlo amb la gent, amb els professionals, les professionals, concretament de salut, o de serveis jurídics, o de treballadores socials, em diuen que hi ha un desgavell impressionant. Aquest desgavell potser venia d'abans, però continua sent-hi ara; per tant, no veig que s'hagi fet una més bona coordinació. Potser sí que en té la intenció, però de moment no es veu aquesta millor coordinació.

I, per altra banda, jo l'hi insisteixo: necessitem dades; necessitem dades perquè, si no, és difícil aplicar les solucions. Per tant, jo li demano –i ja li dic que a la moció l'hi demanaré– que, per tenir un diagnòstic clar, fem un informe de què és el que està passant amb els nostres nois i noies joves i per què està passant, perquè això ho necessitem; necessitem impulsar mesures que reverteixin aquesta situació de violència masclista que, hi insisteixo, *no* faig recaure sobre les espatlles de la gent jove, sinó sobre les nostres espatlles.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per la rèplica, té la paraula la consellera Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Ho compartim, eh? No volia dir que vostè hagués dit que responsabilitzava la gent jove, sinó que és un discurs crec que amb el que hem de ser curoses precisament pel que compartim: la responsabilitat és del conjunt de la societat, és una violència estructural, i si la societat és masclista o la societat és patriarcal, les violències masclistes en són una part inherent, són un eix central d'aquest artefacte de dominació.

Els canvis són tangibles, però és evident que no tots veuen els seus fruits de manera immediata. Però fixi's en el canvi que hi ha, per exemple, a nivell pressupostari. En l'acord de finançament als ens locals, per on passen des de la resposta d'urgència a les violències masclistes, en proporcionar un allotjament... –aquest potser no és per la franja més jove, com a víctimes directes també de la violència masclista que pateixin les seves mares, sí, eh?–, en aquest cas, amb el nou contracte programa s'ha passat dels 3,3 milions de l'anterior període quadriennal als 13,7 milions; pel que fa als SIADs, passem de 14,6 milions a 37,4 milions, que, a més de fer aquesta atenció integral, són també porta d'entrada per identificar, per detectar i per fer l'acompanyament a les situacions de violència masclista. Hem començat a reparar també un dèficit històric de la Generalitat amb l'Ajuntament de Barcelona, amb 4,7 milions d'euros, 2 dels quals específicament es destinaran a posar en marxa el nou servei d'atenció, recuperació i acollida, especialitzat en l'atenció de les violències sexuals, on aquí trobem moltes noies joves, i 2,7 milions per a l'acompanyament a les dones i els fills i filles en situacions d'emergència derivades de violències masclistes.

I la coordinació que li comentava, que està sent intensa i que suposa un canvi de paradigma, perquè sí, perquè el desgavell era important, perquè, quan no hi ha un departament que tingui la capacitat de coordinar i de liderar aquestes polítiques, doncs, hi ha fragmentació, hi ha descoordinació, hi ha multiplicitat d'actuacions i, sobretot a nivell de territori, no hi ha equitat. Hem recuperat tots els circuits... –o creat, eh?–, els circuits territorials en totes les vegueries, tant amb el component de mesa institucional –on hi ha des dels delegats i delegades del Govern, totes les direccions dels serveis territorials, presidències de consells comarcals, agents socials i econòmics–, com també les tècniques –on hi hauria des de les responsables dels serveis, el personal tècnic dels municipis, el personal tècnic d'igualtat–, perquè tots els protocols, perquè tots els circuits, perquè totes les polítiques siguin implementades de manera coherent a tot el territori.

Tenim també un pla de millora dels serveis. Calia fer un primer mapa no només per detectar a on hi havia iniquitat territorial i a on calen més serveis, siguin serveis substitutoris de la llar, punts de trobada, més SIEs –aquest mapa el tenim. Algunes millores s'han començat a implementar aquest any, però estan previstes fonamentalment pel 2023; millores que també passen per deixar de subvencionar serveis amb la convocatòria de subvencions..., perdó, o sigui, per deixar de finançar serveis mitjançant subvencions, perquè això és precarització assegurada de les entitats. Per tant, tenim un pla de trànsit, diguéssim, cap a provisió de serveis, i això tampoc passa d'un dia per l'altre –els tempos administratius els coneixen. Ho estem treballant, ho estem parlant amb totes les entitats que estan prestant aquests serveis. Al mateix temps, la provisió de serveis ens ha de permetre establir uns estàndards també a nivell de país, eh?; es visqui on es visqui les dones han de poder tenir els mateixos estàndards de qualitat en l'atenció.

I, al mateix temps, pel que fa a les entitats, a més d'haver augmentat els recursos de la convocatòria, tot i sent conscients, és cert, que la convocatòria va sortir una mica més tard del que voldríem, ha sigut un any on el departament havia de desenvolupar instruments que són molt potents, que són bàsics per l'actuació de qualsevol departament, com és el contracte programa; és a dir, hi ha hagut grans qüestions, que departaments que tenen, doncs, trenta, quaranta anys de trajectòria van rodats i fan renovacions en lloc de crear aquests instruments de zero. Però hem atès reivin-

dicacions històriques de les entitats, com per exemple que l'any vinent la convocatòria passa a ser pluriennal, i, per tant, és l'última en la que hi ha aquest component de preparació de papers constant. Ens hem compromès també a que, bàsicament enganxat a la resolució de la convocatòria d'aquest any, gairebé ja surti la convocatòria del 23-24, la biennal, per tal que hi hagi, no?, tot aquest marge de planificació molt més a mitjà, llarg termini, i al mateix temps aquesta resolució ràpida de la 23-24 per atendre precisament aquestes reivindicacions històriques que les entitats que tenen projectes transformadors i que són cabdals en el conjunt de les polítiques, doncs, tinguin reconegudes totes aquestes qüestions que són de justícia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'ús social del català

300-00243/13

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'ús social del català, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I per exposar-la té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Presidenta Borràs... Bona tarda, membres de la Mesa. Bona tarda, diputades i diputats. I, consellera Garriga, molt bona tarda.

Jo ho he dit altres vegades: per Junts per Catalunya la llengua és pell, la llengua és essencial en la nostra definició, i la llengua..., sense la llengua no tenim la nació, i sense la nació no tindrem la independència. En aquest marc hem tingut notícies darrerament que ens han interpellat, a nosaltres, i que per això avui també li fem una interpel·lació a vostè, consellera.

La primera notícia és l'enquesta als joves a Barcelona. Si els parlants del català només fossin els joves enquestats, d'aquí vint anys, com a molt, seria una llengua moribunda. Això ens ha interpellat, això ens ha sacsejat. Traguem la responsabilitat en els joves mateix. En tot cas, el que nosaltres creiem és que necessitem un pla sistemàtic de recuperació de l'ús social a Catalunya, no només amb els joves, no només en segments de població, sinó en general –un pla sistemàtic de recuperació de l'ús social a Catalunya–, amb moltes accions i reiterades i sovintejudes. Vostè és la titular del Departament de Cultura i la titular de..., la responsable de les polítiques lingüístiques. Per tant, em sembla que és lògic preguntar-nos què farà el departament per augmentar l'ús social en la llengua catalana.

Una segona notícia que ens ha interpellat, i que per això també la interpel·lem, és el camí truncat pel PSOE de l'oficialitat del català a Europa. Al Congrés dels Diputats s'ha vetat que s'avanci en aquesta línia per part del Govern de Pedro Sánchez.

Una altra farsa, un altre engany, del Govern de Pedro Sánchez, que diu una cosa a Madrid i a la taula de diàleg en fa una altra. La taula de diàleg, que havia de ser –gairebé citaré literal– «un escut per al català, on s'aprofundeixi en l'ús del català a les institucions i a l'Administració, també al Parlament Europeu». Com reaccionarem davant d'això? Com ens sentim interpellats en aquesta ambivalència, per no dir presa de pèl? Què farà el Govern per avançar fefaentment en l'oficialitat del català a Europa? Una oficialitat que, a més a més, seria importantíssima per al prestigi, per al coneixement, per al reconeixement del català, per a la internacionalització del català. Junts sabem què fariem. Els nostres vots a Madrid haurien de no permetre aquestes ambivalències. Què farem des del Govern de la Generalitat?

Una tercera qüestió importantíssima per nosaltres. En el recent debat de política general, els consellers i conselleres de Junts portaven, tots, plans d'impulsos secto-

rials, des del departament, a la llengua catalana: en l'àmbit sociosanitari i de la salut; el pla d'impuls del català a la justícia; el pla d'enfortiment del català a les universitats; evidentment, el projecte Aina i les tecnologies per a la llengua. Parèntesi: un greu error i gran error, haver esmicolat aquest departament en totes les seves funcions, especialment en aquesta. Deixi'm-li dir això, consellera.

També amb els Mossos d'Esquadra. Des de Junts per Catalunya vam negociar incloure que s'havia de fer un pla d'impuls d'enfortiment de l'ús del català en els cossos de seguretat i d'emergència. Si creiem que el català ha de ser vehicular a l'escola, com no ho hem de defensar també en el Cos de Mossos d'Esquadra en tota la seva plenitud? Com quedaran, doncs, per tant, totes aquestes accions?

Evidentment, a Educació. Des d'aquest mateix faristol, la setmana passada vam reclamar el desplegament del títol II de la LEC, el desplegament d'un pla d'impuls del català a l'escola, etcètera. Com quedaran totes aquestes accions? Especialment aquelles dels consellers i conselleres de Junts que... El president Aragonès no va complir uns acords, i nosaltres hem decidit no continuar en aquesta línia. Com quedaran, però, aquestes polítiques a favor del català en el Govern de la Generalitat? Es pressupostaran? S'executaran? Nosaltres creiem que és importantíssim que s'avanci en això, perquè forma part d'aquest pla sistemàtic de recuperació de l'ús social del català que li defensava.

Jo sé que segurament vostè em contestarà en termes del pacte nacional per a la llengua, un pacte nacional per a la llengua que, de fet, neix en el pacte de govern entre Junts per Catalunya i Esquerra Republicana i en el qual nosaltres tenim tota la confiança i que, de fet, neix també de l'impuls que en el debat de política general..., no aquest, sinó l'anterior, si no ho recordo malament. El vuitanta per cent dels diputats d'aquesta cambra vam acordar tirar-lo endavant i s'està tirant endavant. I fa dos setmanes vam veure el resultat de tota una casuística, de tot un..., percentatges d'una sèrie d'accions que són importantíssimes que es tirin endavant.

De quina manera aquest pla nacional per a la llengua..., més enllà del pacte, de la literalitat del pacte, de quina manera totes aquestes accions podran ser executades, pressupostades i tirades endavant? Perquè en el paquet de coses que jo li he dit creiem que configurarem un bon pla sistemàtic de recuperació de l'ús social de la llengua catalana.

En aquesta presentació de fa dues setmanes dels resultats, es fa evident la participació de la societat civil, de les entitats, associacions, universitats, sindicats, persones a títol personal. És a dir, la gent hi és, la preocupació per la llengua, entre la societat civil, entre els ciutadans de Catalunya, hi és. És una preocupació viva.

Una anècdota. La gent està preocupada i l'obra *Golfus de Roma*, on hi havia un avís, doncs, de potser no poder-la prorrogar... I la societat, la gent, les persones han respost donant suport a la *troupe* de Jordi Bosch i Mercè Martínez i Focus. Magnífica *troupe* d'actors i actrius i músics. I aquesta obra s'ha prorrogat. És a dir, hi ha la preocupació a tots els nivells, en la societat catalana, per la llengua.

Al futur del català, la preponderància de les accions passa perquè el català sigui imprescindible i interessant. Imprescindible per a noves oportunitats, per a millores de condicions laborals, socials. I interessant..., l'exemple, un dels exemples bons és el famós exemple de *Bola de Drac Z*, és a dir, miraven això sense saber en quina llengua es feia, perquè era interessant; era un canal d'entrada de nou públic en el..., era un canal d'entrada de nou públic per al català, perquè interessava el producte. Interessava allò que es feia. I entre els dos pols, imprescindible i/o necessari, ens sembla que podem avançar molt conjuntament en aquesta línia.

Miri, un exemple, Gerard Piqué ha viralitzat un vídeo estratosfèricament en català i en anglès, importantíssim per a la internacionalització del català. D'on han vingut les crítiques? De la manca de reconeixement del pluralisme més ranci i no tan ranci de l'Estat espanyol.

De fet, moltes vegades reclamem, ja ho he dit, als diferents ministeris que facin accions publicitàries o... Miri, un exemple, el *bono cultural joven* no es podia tramitar en català més enllà de dues o tres pantalles, després tot era absolutament en castellà, és a dir, aquesta manca de visió plurilingüe de l'Estat. Doncs des de Junts per Catalunya no l'entendem.

Més qüestions. Si volem augmentar l'ús social del català, nosaltres creiem que hi ha d'haver una prioritització en aquells projectes, en aquelles subvencions que signifiquin un retorn social, un retorn de l'ús social del català. Des del mateix departament, que es prioritzi o que es prioritzi més potser. Aquesta és la qüestió que també pot ajudar el sistema cultural de referència, que vostè utilitza moltes vegades aquesta fórmula, doncs, que realment sigui sistema cultural i de referència en aquest sentit. Que es prioritzi més en tots els en tots els departaments, des de l'OCIC a l'ICEC i les diferents direccions generals. Perquè em sembla que és obligació nostra com a govern afavorir des de tots els fronts possibles aquest ús social del català.

Tinc altres qüestions, consellera, però se m'acaba el temps i al segon torn els hi transmetré.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula a la consellera Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Ten, com no pot ser d'una altra manera, comparteixo la seva preocupació pel present i el futur de la llengua catalana, com vostè sap. El català és una prioritat d'aquest Govern, per això..., d'aquest Govern des de fa temps. Per això, en aquesta legislatura hem entrat en una nova etapa pel que fa a la política lingüística, una etapa més ambiciosa, proactiva i inclusiva, amb l'objectiu de fer avançar la llengua i que mostri tota la seva vitalitat i energia.

El català té febleses, però també té oportunitats, i des del primer moment el Departament de Cultura ens fem càrrec d'aquesta situació des d'un punt de vista propositiu, com no podia ser d'una altra manera per part d'un govern. La situació de la nostra llengua és complexa, delicada però reversible. Per això, nosaltres hem volgut afrontar-la amb dades a la mà, perquè creiem que cal conèixer per reconèixer, i a partir d'aquí proposar millores.

Ara bé, el primer que cal per superar la situació actual és entendre que els problemes del català no han aparegut de cop i volta aquest darrer any. Alguns dels factors que perjudiquen la nostra llengua, com ara la desigualtat que pateix en molts àmbits, són antics.

La darrera enquesta que tenim d'usos lingüístics de la població és de l'any 2018. Ja ens alertava, l'any 2018, de moltes mancances pel que fa a l'ús social de la llengua. De fet, aquesta enquesta es duu a terme cada cinc anys i, per tant, l'any vinent, el 2023, la tornarem a fer. Però les darreres edicions ja ens han donat motius de preocupació, encara que no es volguessin mostrar tan clarament com nosaltres ho mostrem ara.

També va donar signes inquietants l'enquesta de la joventut a Barcelona. De fet, l'any 2020, que vostè m'esmentava que l'ajuntament va fer pública l'any passat, en realitat aquesta enquesta la vam conèixer l'any passat, i de la qual els darrers dies hem conegut algunes dades més. Com sap, segons aquesta enquesta, l'any 2020 només el vint-i-vuit per cent dels joves d'entre quinze i trenta-cinc anys tenien el català com a llengua habitual. De fet, no hi havia cap districte on els joves de llengua habitual catalana superessin el cinquanta per cent i en algun districte només arribava al cinc per cent.

És precisament per xifres com aquesta que el Govern ha cregut imprescindible posar el català entre les seves prioritats, perquè si volem capgirar les tendències

que amenacen la nostra llengua, cal actuar ara de manera vigorosa i amb el màxim consens. És per això, com vostè sap, que des de la tardor de l'any passat aquesta conselleria està liderant el pacte nacional per a la llengua, i em deia que en parlaria i, efectivament, en parlaré. Però que també vull recordar que, efectivament, ve de l'acord de govern i, a més a més, neix d'una resolució aprovada per aquest Parlament, a més, per més d'un vuitanta per cent d'aquest Parlament. Una iniciativa que busca refer consensos sobre la llengua per poder fer polítiques ambicioses amb el màxim suport polític i social.

Gràcies al pacte, disposem ja d'un diagnòstic de la situació de la llengua, fet amb la màxima professionalitat acadèmica, que ens ajuda a orientar les polítiques lingüístiques del país.

Gràcies al pacte, també hem aconseguit despertar consciències i posar el debat del català damunt la taula. Fa dues setmanes vam presentar els resultats del procés participatiu; efectivament, com vostè deia, moltíssimes propostes, exactament 2.600 propostes. Es tracta del procés participatiu més prolífic dels últims anys de la Generalitat de Catalunya.

I el proper pas és que el Consell Social de la Llengua i altres entitats valorin els resultats obtinguts i facin les seves recomanacions de cara a la redacció i aprovació definitiva del pacte. En altres paraules, hi ha molta gent que s'ha posat en marxa pel català i això és important per garantir el futur del català; realment cal que s'hi involucri tothom. De fet, l'enrenou generat la setmana passada per les dades sobre joventut de Barcelona, de l'enquesta, que era del 2020, ho repeteixo, ha fet que passi gairebé despercebuda la notícia real, i és que l'Ajuntament de Barcelona està iniciant ara un pla en el marc del pacte nacional per a la llengua. I això és important. L'Ajuntament de Barcelona s'ha sentit interpel·lat pel pacte, de la mateixa manera que s'hi han sentit altres ajuntaments, entitats, partits, i això s'ha de celebrar.

Com deia fa pocs dies la presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, la doctora Teresa Cabré, al llarg d'aquest darrer any, entre tots hem aconseguit trencar dinàmiques; hem creat una conjuntura favorable per dur a terme polítiques en positiu per a la llengua. Per aprofitar-ho, hem d'entendre bé els elements del marc sociolingüístic actual, que són desfavorables a l'hora de promoure l'ús social del català i posar-hi solució.

Deixi'm que li posi un exemple lligat a les dades a Barcelona: hi ha gent que pregona que els joves estan abandonant el català, com si fos una qüestió de modes. La realitat, però, és molt més complexa i té molt més a veure amb la història i amb la realitat social del país. En realitat, el que passa és que els joves catalanoparlants, com ho fan els seus pares, es passen amb facilitat al castellà quan imaginem –sovint equivocadament– que el seu interlocutor podria no saber català. És una conducta que alguns defensen com si fos un senyal d'educació, però que és més aviat el fruit de molts anys de minorització de la llengua.

En un context de moviments demogràfics molt importants com el que estem vivint, aquest comportament és perjudicial per a la llengua, priva d'oportunitats per aprendre el català als qui no el saben i en molts casos arriba a fer-lo invisible.

Si volem que el català remunti, hem de transformar aquest hàbit. El català ha de servir per parlar amb persones de tots els orígens, en qualsevol àmbit. Ara bé, els usos interpersonals, sobretot els privats, tenen un component irreductible de decisió personal. Aleshores, com podem transformar els usos? Perquè la gent faci servir una llengua a nivell personal s'han de donar diversos factors: saber parlar-la, almenys tenir-ne certes nocions; tenir predisposició a parlar-la, és a dir, no tenir-hi prejudicis contraris; sentir-t'hi vinculat d'alguna manera; reconèixer que és útil, i trobar-se en contextos que en permetin l'ús, no només que no estigui prohibida, sinó que la gent amb qui s'ha de parlar també la sàpiga i que l'entorn sigui amable per a aquesta llengua.

Partint d'aquestes premisses, i mentre avancem cap al pacte nacional, el Govern està duent a terme tot un seguit de polítiques. D'entrada, una mirada interna: estem

reconstruint els instruments que permeten dur a terme les polítiques lingüístiques dins del mateix Govern. Hem reactivat –i vostè també ho sap– la Comissió Tècnica de Política Lingüística. Hem dut a terme un treball individualitzat en cada àmbit, planificant i realitzant actuacions amb els diferents departaments. De fet, fins fa quinze dies vostès també havien avançat en els seus departaments en aquesta línia compartida, com vostè mateix n'és conscient, i ara m'ho deia.

Per exemple..., igual com en Educació s'està duent a terme el pla d'impuls de la llengua, també vam cooperar amb la consellera Geis en el pla d'enfortiment de la llengua catalana en el sistema universitari i la recerca, que evidentment pressupostarem –si tenim pressupost i ens ajuden a tenir-lo–; o en el marc del pacte nacional per a la justícia de la consellera Ciuró.

Encara en aquesta línia de treball intern, deixin-me destacar l'esforç extraordinari que ha fet la Secretaria de Política Lingüística, que ha respost a l'auge de la demanda que ha suposat que el Departament d'Educació demanés el C2 al professorat, una mesura que també entra en aquesta nova etapa de la política lingüística i que celebrem. Això és treball conjunt. De fet, la setmana passada fèiem públics els resultats de les proves C2. I ho fèiem amb una notícia positiva: van aprovar un 78,79 per cent dels presentats.

A part d'aquest treball intern, també estem fent molt treball extern. Podria parlar-li del pla pilot de foment de la llengua al Camp de Tarragona, al Baix Penedès, destinat a millorar el coneixement de l'ús de la llengua en els municipis que hi participen: Botarell, Constantí, el Vendrell, Montbrió del Camp, Reus, Tarragona, Torredembarra; de la col·laboració del Consorci per a la Normalització Lingüística amb diverses institucions, entre les quals les diputacions, per tal de proporcionar l'accés a la formació en llengua catalana als milers de treballadors implicats en el marc del procés d'estabilització laboral; també de la molta feina feta en el terreny de l'audiovisual català, que, si puc, després m'hi estendré una mica més.

No voldria deixar d'esmentar les nombrosíssimes actuacions d'entitats a les quals la Secretaria de Política Lingüística dona suport econòmic: tallers de conversa, activitats de foment de l'ús, de sensibilització lingüística, el suport a l'edició de publicacions de tota mena, originals i traduïdes, que facilita que la dieta cultural en català pugui ser més rica i variada. O la feina callada i constant tant de l'Administració com de diverses entitats a les quals donem suport i que permeten que la llengua catalana vagi entrant en aplicacions i productes tecnològics.

Fins aquí, algunes consideracions sobre les actuacions encaminades a fomentar el català, però també hem de saber que la nostra política lingüística té vocació de protegir l'aranès i la llengua de signes catalana. Si tinc temps, a la contrarèplica també li puc explicar amb detall algunes d'aquestes qüestions.

En resum, és imperatiu que seguim treballant conjuntament en aquesta direcció i que multipliquem els esforços i l'efectivitat. I com que tots volem el mateix, demano que aquesta cambra no fem un ús partidista de la llengua. El pacte nacional per la llengua és absolutament de tothom.

Estem convençuts que podrem seguir comptant amb el suport del seu grup parlamentari per fer realitat aquest gran impuls per a la normalització de l'ús social del català. Ara mateix el que hem de fer, i ho recordo, és poder aprovar aquest pressupost per a l'any 2023. Ens demanen un increment dels ajuts i de les subvencions a totes les entitats i per foment de l'ús. Necessitem tenir aquest pressupost aprovat. Això ens garantirà molt més els recursos al català, l'aranès i la llengua de signes catalana.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. Per la rèplica, té la paraula el diputat Francesc Ten i Costa.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, consellera. Moltes gràcies per les seves consideracions i les seves aportacions. Deixi'm-li fer alguns matisos per esvair dubtes, és a dir, nosaltres tenim tota la confiança en el pacte, absolutament tota la confiança en el pacte. És una eina, una eina importantíssima, una eina que neix del Parlament i que el departament ha entomat i impulsa, i que molta gent s'hi ha posat en marxa.

Però li faré alguns matisos. Sobre l'enquesta dels joves i la reacció de l'Ajuntament de Barcelona: si ha de passar per declarar el Dia de la Llengua Catalana a l'Ajuntament de Barcelona o així..., no és, no forma part, del reguitzell d'accions a què jo em referia en el primer torn. Tampoc forma part del reguitzell d'accions que tot el que es faci a xarxes per part de l'alcaldesa sigui majoritàriament en castellà. De cara a l'ús social, a augmentar l'ús social de la llengua catalana, no és el millor model a seguir.

Algunes qüestions que jo li volia fer arribar en aquest segon torn: sobre la llei de signes catalana, sap vostè que ara a Madrid està en període d'allegacions tot el reglament de les llengües de signes espanyoles. El departament, el Govern, pot fer allegacions. En aquest reglament, no està ben considerat..., no està prou ben considerada la llei de signes catalana. Per tant, nosaltres creiem que s'haurien de fer les allegacions per reforçar i per poder avançar en el desplegament de la llei, que, deixi'm-li dir també, el Govern de Madrid hauria de ser pressupostàriament eficient en el desplegament de la llei de signes espanyola i/o catalana.

Alguna qüestió que, no per menor, no sigui important: el BOE en català. Es va deixar de fer en català; hi va haver mig any que el departament ho va assumir. Arriba la pandèmia, això s'atura; s'acaba la pandèmia, sortosament, i el tema no s'ha recuperat. És important per a la visió plurilingüe de l'Estat. El Govern hauria d'exigir, des del meu punt de vista, mantenir la traducció del BOE en català.

Creiem, en aquest pla sistemàtic de recuperació de l'ús social, que així com l'ICEC ha estat un instrument vital en el sector, per moltes raons... –i ara esmentava la pandèmia, i va ser importantíssim en la pandèmia–, creiem que necessitem, des del departament, algun instrument. No sé si ha de ser el consorci, tota l'empatia i la força i la dedicació que fa el consorci, i més dedicació pressupostària creiem que hauria de tenir per poder fer molt més bé la seva feina, però necessitem un instrument que cohesioni tot aquest pla sistemàtic al qual jo em refereixo. O que s'articuli d'alguna manera, és a dir, que hi hagi la visió des del Parlament i des de la ciutadania, que en tot allò que s'està fent, que segurament són moltes coses, hi hagi aquest punt sistemàtic, que de moment no el veiem prou bé.

Sobre el consorci, vostè s'ha referit a les dades del C2. Deixi'm-li fer un contrapunt, perquè també és important la quantitat de gent que no ha pogut matricular-se en el C2, o bé a través del mateix Departament d'Educació, perquè era complicat, perquè havies d'haver fet un curs prioritari abans, perquè no hi han hagut prou places, o bé perquè molta gent, des del consorci mateix, s'han quedat fora. Les xifres d'inscrits i presentats que la setmana passada va presentar el consorci, home, són bones en els cursos alts, en el C2 i en el C1, però em sembla que cal millorar molt en l'A2 i en el B1 especialment. I això és una feina important, perquè això és el gota a gota, el degoteig aquell que jo li deia, que ha de ser imprescindible i interessant, i és la base que vostè em deia: s'ha de conèixer l'idioma com a punt de partida.

Pel que fa a la reciprocitat dels mitjans, la corporació, que ens va presentar el seu pla estratègic, on la llengua catalana hi és vertebral, ens deia la legislatura anterior que de cara a la reciprocitat és una qüestió entre governs. Creiem que el Govern de la Generalitat ha d'aconseguir finalment la reciprocitat dels mitjans entre Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears.

I acabo amb aquests tres segons. Deixi'm deu més, vicepresidenta, sobre l'etiquetatge en català. Què farem per augmentar l'etiquetatge en català. Els canvis en el codi de consum seran els que realment afavoriran l'etiquetatge en català.

I, per acabar, doncs a part de dir-li, deixi'm... La llei del cinema, què farem, com desplegem, com actuarem davant la llei del cinema. I, sobretot dir-li, doncs, que mà estesa, i treballar conjuntament per millorar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera Natàlia Garriga Ibáñez.

La consellera de Cultura

Moltes gràcies, vicepresidenta. M'he anat anotant algunes notes. En realitat, quan em referia a l'Ajuntament de Barcelona, no em referia a què el pla o el que estan dient les actuacions siguin les que creiem o no que haurien de fer. En qualsevol cas, el que estava dient és que el pacte nacional per la llengua, al que ha ajudat és a interpellar a ajuntaments, entitats, i que tothom en comenci a parlar. De fet, l'Ajuntament de Barcelona es va posar en contacte amb nosaltres per tal de dir que volien començar a fer aquest pla i que volien que ho incloguéssim en la nostra participació dins del pacte nacional per a la llengua. Això és al que em referia que és una bona notícia, que tots els ajuntaments –i l'Ajuntament de Barcelona, com a ajuntament, com a capital del país–, doncs, sigui interpel·lat i també vulgui treballar amb tots nosaltres dins d'aquest pacte nacional. És el que jo volia dir.

Amb relació al BOE en català, em consta que la Secretaria –tot i que no és competència meva– del Govern ho està treballant, per tant, suposo que tindrem notícies aviat. (*Veus de fons.*) La Secretaria del Govern, sí. És que no m'entenien.

Aleshores, amb relació al que em demana, un pla sistemàtic, nosaltres l'aixopluc el fem des del Departament de Cultura i l'aixopluc és evident que el fem des de la Secretaria de Política Lingüística. La Secretaria de Política Lingüística, amb el secretari general, Francesc Xavier Vila, al capdavant, és qui està coordinant tot el pacte nacional per la llengua, i és el que ha anat fent totes les fases, amb la part informativa en totes les sessions. Després hem fet tota la participativa, i hem agrupat totes les dades i tot el que ens ha dit la ciutadania i les entitats, i ara estem recollint, estem començant a recollir aquestes recomanacions que ens farà el Consell Social per la Llengua i, per tant, ells són –la secretaria de Política Lingüística– qui sistematitzarà totes les accions que es fan tant en el pacte nacional per la llengua com, alhora, ho estem fent, que ja ho hem estat parlant i ho estàvem explicant fa un moment, dins el Govern.

A partir que comencem a treballar i reactivem la Comissió Tècnica de Política Lingüística, el que fem és parlar amb tots i cadascun dels departaments. I, amb Educació vam poder arribar a fer... de fet, amb Educació, quan vam conèixer les primeres dades, que no eren unes bones dades, vam sortir conjuntament amb el conseller Cambray per poder explicar què és el que estava passant i, de fet, el Departament d'Educació es va posar ràpidament i va iniciar aquest pla d'impuls de la llengua que ara es fa tots els centres, i que ja estem parlant amb el conseller per tal d'anar fent seguiment de què és el que està passant. I això ho farem conjuntament i ja ens hem interpel·lat un a l'altre per tal que n'anem parlant.

Amb Universitats, doncs tenim el pla que va aprovar la consellera Geis i que nosaltres hi donarem continuïtat. Amb Justícia, doncs, el pacte nacional; el mateix.

Amb Salut, hi estem parlant –ja en parlàvem amb el conseller Argimon i, de fet, ara, doncs, estem parlant amb el conseller Balcells– per tal de que puguem..., a veure com podem entrar-hi. No pot ser que la gent vagi al metge i no pugui parlar en la seva llengua. En realitat això és el que ens està passant, i això ens està passant a tot arreu. Per tant, ja hi estem posant mesures, i mirarem quina és la millor manera de fer-ho. De fet, el fet de demanar el C2 al professorat és per tal de que tinguin aquesta capacitat lingüística i puguin donar millor les classes en aquesta llengua. Doncs el mateix farem –ho mirarem com ho fem– en el Departament de Salut.

Amb Interior, evidentment, també hi estem treballant. Avui el Govern ha aprovat un programa temporal de formació, i hem demanat de ser, amb el català, dins d'aquest programa de formació, per millorar el català dins de tots els cossos de seguretat.

Estem parlant també amb Esports. Què important és que el català sigui allà on els nois i noies s'ho passen bé jugant, als entrenaments, a qualsevol entrenament. Si vas a qualsevol entrenament, molts entrenadors de futbol o de bàsquet de molts espais ho segueixen fent en castellà. Per tant, en seguirem parlant.

I amb Empresa, pel codi de consum. Evidentment.

I el que ens interpel·la més a nosaltres, que és tota la part que fem com a departament. Que tindrà molt poc temps, però sí que li volia dir que estem treballant molt, i hem incrementat moltíssim –tinc les dades aquí, si vol, li passo després– totes les línies de doblatge i subtitulat aquest any, que l'ICEC ha incrementat moltíssim per fer quatre pel·lícules en versió original catalana i quatre sèries en versió original catalana de gran format, i per això, això és molt important.

I vostè mateix ja m'ho deia, no? Què important això d'haver vist fa molts anys *Bola de Drac* en català, perquè ara, la dada és que la gent que ha anat a veure *Bola de Drac* quan s'ha fet de la seqüela, la nova versió, el vuitanta per cent, ho ha fet en català. Per tant, si el Son Goku els hi parlava en català en un moment determinat, volen sentir el Son Goku en català, i això és en el que hem de treballar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió fins demà a les nou.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i dos minuts.